ΑΓΩΝΑΣ

"Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως" (Α' Τιμ. 6,12)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΤΟΣ ΚΓ ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 268 ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΑΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 061603, ΛΑΡΙΣΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2019

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Τον λύκο τον βλέπαν... τον ντορό ψάχναν

Πριν πω τον λόγο μου, συμπιεζόμενος από την ευθύνη και το βάρος της, σκέφτηκα το λαό, τον επώνυμο και ανώνυμο, τα πρόσωπα και τα γεγονότα που δρουν στη σκηνή

συνεχίζεται στη σελ.2,7

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΦΛΕΓΗΣ ΒΟΜΒΑ ΣΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ...!

Βαδίζουμε πλέον προς μια κοινωνία που δεν θα έχει θρησκευτική και εθνική ταυτότητα, θα είναι ένα «νούμερο», αφού από εδώ και στο εξής δεν θα αναγράφονται η ιθαγένειά και το θρήσκευμα στα πιστοποι-

συνεχίζεται στη σελ. 3

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

συνεχίζεται στη σελ. 6

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ

σελ.6

«Εις μνημόσυνον αιώνιον εσται δίκαιος

«(Ψαλμός 111,24)

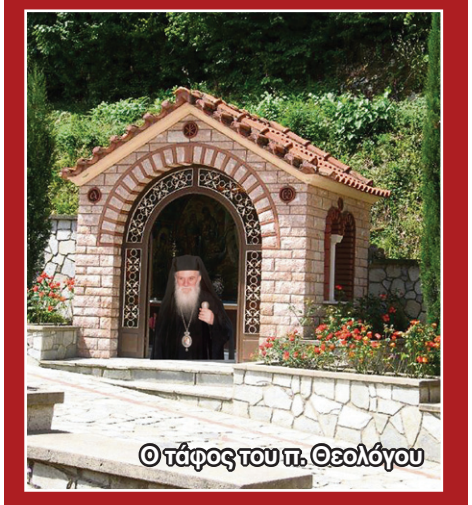

Ο τάφος του π. Θεολόγου

συνεχίζεται στη σελ. 8

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΠΟΥ ΔΙΑΣΩΘΗΚΕ

«Θεσσαλός Ιπποκράτης, Κώος γένος ενθάδε κείται. Φοίβου από ρίζης αθανάτου γεγονώς· Πλείστα τρόπαια νόσων στήσας, όπλοις Υγιείης, Δόξαν αλών πολλών, ου τύχη, αλλά τέχνη».

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ

σελ. 4

Ω...! ΛΑΡΙΣΑ... ήγγικεν η ώρα έξ ύπνου αναστήναι;

σελ. 4-5

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ (πολιτική - εκκλησιαστική)

Η τέχνη να διοικείς είναι από τις πιο δύσκολες και δυσχερείς, με εξοντωτικές απαιτήσεις γι' αυτόν που την ασκεί. Γι' αυτό γράφτηκαν πλήθος βιβλίων που ασχολούνται με την «τέχνη των τεχνών και την επιστήμη των επιστημών», για ν' αναφέρουμε λόγο του αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου για την ιερωσύνη, που ταιριάζει όμως και για την διοίκηση.

Ένα απ' αυτά τα βιβλία, λιτό και λακωνικό αλλά συγχρόνως πλήρες και εμπεριστατωμένο, σαφές και μεθοδικό, προϊόν πείρας και γνώσεως αλλά και λεπτομερούς μελέτης είναι· «Η τέχνη του διοικείν», **του υποπτεράρχου Ε. Ι. Λάιτμερ** (γνωστός και από άλλα βι-

συνεχίζεται στη σελ.2

ΑΥΤΑ ΤΑ ΞΕΡΑΤΕ ;;;

(Είναι μια στήλη που θα γράφει σύντομα διάφορα επίκαιρα θέματα, που οι άλλοι δεν τα γράφουν... για να τα μαθαίνετε)

Α)«Ελλάς – Ελλάς, τι μεριμνάς ...» εδώ χανόμαστε!

Β) «Τα πάντα εν σοφία εποίησε» ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΦΑΓΑ... ΒΑΚΤΗΡΙΑ

Γ) ΜΗΠΩΣ ΑΝΟΙΞΕ Ο ΑΔΗΣ ;;; Συμβάντα που υποβιβάζουν τον άνθρωπο σε ...

συνεχίζεται στις σελ.3

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ 12 ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ (1974 - 2019) 45ο μέρος

ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ. Πόση ήταν! Πόση εμείνε! Και τι απόχινε...

Την εποχή Σεραφείμ η διαφθορά είχε εξελιχθεί σε... - σχεδόν - πανδημία. Η επικρατούσα παράδοση που ήθελε την εκκλησία πλούσια για να μπορεί να προσφέρει στους φτωχούς και καταπονεμένους, τις χήρες και τα ορφανά... χείρα βοηθείας άλλαξε η «εν Χριστώ» κοινωνία.

Η εκκλησία φτώχυνε, κατέστη ανίκανη να αντιμετωπίσει ακόμη και τις δικές της στοιχειώδεις ανάγκες. Οι δε δεσποτάδες έγιναν πλούσιοι εκμεταλλευόμενοι τον Πανάγιο χώρο της εκκλησίας.

Οι ελάχιστοι - μετρημένοι στα δάχτυλα - εκλεκτοί, συνεπείς και αφιλοχρήματοι αρχιερείς, περιφρονούνταν από τους χρυσοφορεμένους και αδαμαντοστολισμένους κροίσους.

συνεχίζεται στις σελ.7

«Θα μιλήσει ο Θεός»
(π. Θεολόγος)

Ο ΛΑΡΙΣΗΣ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

ΜΗΠΩΣ ΕΧΟΥΜΕ ΤΑ ΙΔΙΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ;;;

23 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ (1996)

Θα γυρίσουμε το χρόνο πίσω 23 ολάκερα χρόνια (31 Ιουλίου 1996).

Ήταν ημέρα Τετάρτη με τον ουρανό πεντακάθαρο, χωρίς το παραμικρό σύννεφο, όταν άξαφνα, μισή ώρα πριν τα μεσάνυχτα, οι αστραπές άρχισαν να αυλακώνουν τον ουρανό, ξαφνιάζοντας τον κόσμο με τα όσα απρόσμενα έβλεπε. Την επομένη ημέρα η εφημερίδα "Ελευθερία", 2/6/1996) έγραφε: **«Τις στιγμές που παρέδιδε το πνεύμα του στον Ύψιστο – ο Θεολόγος – τον**

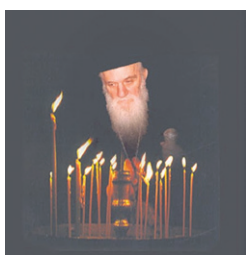

ουρανό αυλάκωναν αστραπές και την γαλήνη της νύχτας διέκοπταν βροντές. Δεν ξέρω αν ήταν τραγική σύμπτωση ή επανάληψη του φαινομένου του Γολγοθά. Σίγουρα όμως ήταν η επουράνια δικαιοσύνη...».

Ο άγιος Γέροντας π. Αθανάσιος όταν ρωτήθηκε για το φαινόμενο έδωσε τη παρακάτω εξήγηση: «**Οι ουρανοί αγάλλονταν που υποδέχονταν έναν αθεράπευτο νοσταλγό της αγιότητας. Ήταν η ώρα που οι άγγελοι του Θεού άνοιγαν τη θύρα του πα-**

συνεχίζεται στη σελ. 5

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Τον λύκο τον βλέπαν... τον ντορό ψάχναν

συνέχεια από την 1η σελίδα

της ιστορίας.

Δεν είναι εύκολο πράγμα να φωτογραφίζεις και να παραδίνεις στο αύριο μια στρεβλωμένη ή πλαστογραφημένη ιστορία, σε ένα λαό που τεντώνει τα αυτιά για να συλλάβει ακόμα και τις πιο μυστικές διαβουλεύσεις.

Με αιφνιδίασε η "ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΗΜΕΡΙΔΑ" της Πανελλήνιας Ένωσης Θεολόγων (ΠΕΘ) που ήταν υπό την αιγίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Λαρίσης και Τυρνάβου. Ήταν μια πολύ αξιέπαινη επιστημονική προσπάθεια, για τις μέρεα μας, με το καυτό και επίκαιρο θέμα: «**Η αναγκαιότητα της Ορθόδοξης Θεολογίας και αγωγή στο σχολείο**» που διβαριάς καταστολής του) που σε κάποιες μάλιστα περιπτώσεις προδίδουν και φόβο.

Έκανε ότι μπορούσε να διευκολύνει τον Τσίπρα, καταβαραθρώνοντας τα δίκαια της Εκκλησίας. Διαδραμάτισε επαίσχυντο ρόλο με τους φίλους ΚΑΙΡΟΣ... στην αποορθοδοξοποίηση του μαθήματος των θρησκευτικών, καταντώντας το ένα οικουμενιστικό θρησκειολογικό μάθημα.

Ας μην υποτιμήσουμε τι μπορεί ακόμα να κάνει. Ιδιαίτερα τώρα που έχει συμμαχο το Νεοδημοκράτη Οικουμενιστή αλλά και νεωτεριστή δεσπότη Μεσσηνίας Χρυσόστομο (Σαββάτο!).

απραγματεύθηκε από ομιλητές καταξιωμένους πανεπιστημιακούς καθηγητές της Θεολογικής Επιστήμης και πλαισιώθηκε με τη συμμετοχή των Προέδρων των θεσσαλικών πόλεων. Οφείλουμε όμως να ομολογήσουμε ότι η συμμετοχή του κόσμου ήταν πολύ **χλωμή**!

Προσπάθησα να πιάσω το σφυγμό διερωτώμενος τι συμβαίνει. Σε μια μητρόπολη που έχει μόνο μέσα στην Λάρισα περί τους 200.000 κατοίκους, με ανακοινώσεις στους Ναούς, με πολυήμερη προβολή από τα Μ.Μ.Ε. και τα μέσα ηλεκτρονικής δικτύωσης, να παρουσιάζει μια τέτοια εικόνα;

Όλα τα σημάδια συγκλίνουν, στην απαξίωση και στο φόβο! Ενώ οι άθεοι δε σταματούν να μας τυλίγουν με καταιγιστικά πυρά, να μιλούν ακατάσχετα και να παγιώνουν το αθεϊστικό τους "**πιστεύω**" οι πιστοί σιωπούν, στέκονται με σφιγμένα τα χείλη και με βλέμμα απροσανατόλιστο. Εντυπωσιάζουν με λέξεις, βομβαρδίζουν με άσφαιρες ρουκέτες, κάνουν αυτοπροβολή και αυτοδιαφήμιση με την εκτόξευση μερικών ηχηρών συνθημάτων, δημιουργούν κάποιο θόρυβο, γράφοντας και μερικά άρθρα στις ημερίδες, και ξαναγυρίζουμε πάλι στον ίδιο ρυθμό.

Η ηγεσία της Εκκλησίας – εκτός ελαχίστων – έχει καταντήσει προβληματική.. Ο προκαθήμενος της Εκκλησίας μέθυσε από τη χαρά της προαγωγής του αλλ' έμεινε στη νηπιώδη, ανώριμη απόλαυση του θρόνου του.

Ένδεκα ολόκληρα χρόνια διακοσμείται πλουσιοπάροχα με τα ιερά διάσημα του αρχιεπισκοπικού αξιώματος, ποζάρει σκυθρωπός και αμίλητος, μένοντας σε απραξία και αφωνία (σύνδρομα της

Η Λάρισα – Αρχές, επιστημονικός κόσμος και απλός λαός – ήταν απούσα από αυτή την εκδήλωση, διότι ήθελε να βγάλει από μέσα της την απογοήτευση για την υπάρχουσα αδιαφορία.

Ο νέος πνευματικός ηγέτης της Λάρισας επίσκοπος Ιερώνυμος στην αρχή φάνηκε να μαγνητίζει τον κόσμο με τη ρητορική του ικανότητα. Εντυπωσίαζε. Φάνηκε ότι κουβαλούσε μέσα του θησαυρό. Από τα πολλά ταξίδια και εκδρομές, στο δρόμο ξέχασε πολλά, όπως την Μακεδονία μας... παγώνοντας τους Έλληνες Μακεδονομάχους. Σκόνταψε στο Ουκρανικό, λέγοντας και ξαναλέγοντας: "Έχω επιφυλάξεις" για το Ουκρανικό (σύναξης ιερέων Ομορφοχώρι) και μετά δύο μήνες, άλλαξε ρώτα: "Το Ουκρανικό τελείωσε" και οι "αποτειχισμένοι" είναι αποτυχημένοι (Σύναξις στον "Επιούσιο") εμπαίζοντας ακόμα και τον Γέροντα επίσκοπο Κυθήρων,με το Ουκρανικό.

Και τρέχοντας να προλάβει, έχασε και τον θησαυρό... μέσα, στο Ρόταρυ στη Συναγωγή, στα συλλείτουργα με κορυφαίους Οικουμενιστές, και κυρίως με τη βράβευση στους διώκτες των οσίων και μαρτύρων.

Ανακάτεψε το χρυσό με την σκουριά, και έτσι σιγά-σιγά έχασε τη θωριά και τη λάμψη του, γι' αυτό και η κλήση προς το χριστεπώνυμο πλήρωμα να παρακολουθήσουν την "ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΗΜΕΡΙΔΑ" ήταν ως «φωνή βοώντος εν τη ερήμω...» (Ματθ. 3, 3).

Ο επίσκοπος, δεν είναι ένα τυχαίο πρόσωπο, είναι ο ποιμένας της τοπικής Εκκλησίας, είναι ο υπεύθυνος των θεϊκών μηνυμάτων που θησαυρίστηκαν στην Καινή μας Διαθήκη, είναι ο συνε-

συνεχίζεται στη σελ. 7

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
(πολιτική - εκκλησιαστική)

βλία του), εκδ. Αρχηγείου Ενόπλων Δυνάμεων, Αθήνα 1971. Γράφηκε βασικά για τις ανάγκες των αξιωματικών του ελληνικού στρατού, αλλά έχει εφαρμογές στην οποιαδήποτε διοίκηση και εξουσία. Από το βιβλιο αυτό αποσπάσαμε τμήματα και σας τα, παρουσιάζουμε στο σύγχρονο γλωσσικό ιδίωμα·

«Ο Κάρολος Μοντεσκιέ (Γάλλος κοινωνιολόγος 1689-1755) λέγει ότι, εάν δεν είναι εύκολο να γίνει κανείς καλός διοικητής, είναι ίσως ακόμη πιο δύσκολο να παραμείνεις τέτοιος. Και δυστυχώς, η ιστορία διδάσκει, ότι ο άνθρωπος περιβαλλόμενος με εξουσία, ρέπει προς κατάχρηση αυτής. **Η συνήθεια του διοικητού να δίδει διαταγές, είναι παράγων επικίνδυνος δια την ηθική του υπόσταση.** Η περιφρόνηση προς τους διοικουμένους και η υπερτίμηση της προσωπικής αξίας κάνουν και τον καλύτερο άνθρωπο, τον πλέον ευφυή, τον πλέον ηθικό και ανιδιοτελή, τον πλέον γενναιόδωρο, τον πλέον αγνό να κλονισθεί και ενδεχομένως να υποκύψει εις τον πειρασμό να δηλητηριασθεί πνευματικά και ηθικά. **Διότι η εξουσία <u>ενεργεί ωσάν δηλητήριο</u>, δηλητήριο το οποίο επενεργεί στερητικά επί της δικαιοσύνης και της λογικής του ατόμου.** Αποτελεί μεγάλη ικανοποίηση του εγωισμού να ζει καθημερινά σε ένα περιβάλλον, όπου οι πάντες υπακούν και η κατάσταση αυτή προκαλεί ένα είδος μέθης. Κατ' αυτόν τον τρόπο η κατάχρηση της εξουσίας μετατρέπει την ιδιοτροπία σε θέληση και ο διοικητής διακυβεύει την επιβολή του, τείνει προς την εύνοια της προσωπολατρείας, δίδει διαταγές για προσωπική του ικανοποίηση και εν πάση περιπτώσει αποδίδει στο πρόσωπό του τιμές, οι οποίες ανήκουν στο λειτούργημά του. Όταν δε αισθανθεί ότι έγινε αντιληπτός και κινδυνεύει πλέον, είναι ικανός, να καταπατήσει και αυτές τις στοιχειώδεις αρχές των ανθρώπινων δικαιωμάτων.

»**Το φαινόμενο της καταχρήσεως της εξουσίας είναι φαινόμενο το οποίο συναντάται σε κάθε κοινωνία και στις ομάδες της.**

»Το ζούμε καθημερινά σε ένα εύρος κυμαινόμενο από μια μεροληπτική διαιτησία ενός αθλητικού αγώνα μέχρι μια ναυτική ανταρσία επί ενός πλοίου, την οποία προκαλεί η κατάχρηση εξουσίας από τον κυβερνήτη. **Η συλλογική συνεργασία των πολιτών ή των μελών μιας κοινωνικής ομάδας ή οργανισμού δια της εγκαίρου καταγγελίας και προσφυγής σε ένδικα μέσα, η αμεροληψία της δικαιοσύνης, η ύπαρξη νόμων και αρμοδίων για την επίβλεψη και την εφαρμογή των είναι μέσα καταστολής της αδυναμίας αυτής της ανθρώπινης φύσης, η οποία είναι συνυφασμένη με την απόλαυση και την κοινωνική διάκριση, τις ισχυρές συνιστώσες της απληστίας» (σσ. 31,32).**

Είναι αξιοπρόσεκτα όσα αναπτύσσει ο Ε. Λάιτμερ. Ζώντας μέσα στο περιβάλλον του στρατού, στο οποίο η εξουσία είναι απόλυτη και η πειθαρχία άνευ όρων, αναγνωρίζει ότι η εξουσία αποβαίνει δηλητήριο **και στον πιο τέλειο και ηθικό διοικητή**. Προτείνει δε ως μέσα περιστολής των καταχρήσεων του διοικητού «την συλλογική συνεργασία, την έγκαιρη καταγγελία και προσφυγή σε ένδικα μέσα, την αμεροληψία της δικαιοσύνης, την ύπαρξη νόμων αρμόδιων για την επίβλεψη και την εφαρμογή τους».

Σε άλλο δε σημείο αναφέρεται στο πόσο σημαντικό είναι να υπάρχει γύρω από τον ηγέτη ανάλογο επιτελείο. «Όσο και εάν η μόρφωσή του και η επαγγελματική του ικανότητα είναι πλήρης, είναι αδύνατο να γνωρίζει τα πάντα και να καλύπτει όλες τις εξειδικεύσεις ή τέλος να προλαμβάνει τα πάντα» (ενθ. ανωτ. 10,11).

Βλέπουμε λοιπόν ότι ο στρατός ο οποίος απολυτοποιεί την εξουσία των επιτελών του και ζητεί απόλυτη πειθαρχία από τους υφισταμένους, αναγνωρίζει συγχρόνως την αναγκαιότητα υπάρξεως μέσων και μεθόδων, **ώστε αυτή η εξουσία να είναι υπό έλεγχο και χαλινό και να υπάρχει, εί δυνατόν, συλλογική συνεργασία.**

Το ίδιο κάνει και η Πολιτεία και οιοσδήποτε άλλος διοικητικός θεσμός ο οποίος επιζητεί το τέλος της διοικήσεως να είναι η ωφέλεια και η πρόοδος του κοινωνικού συνόλου. Κι' αυτό το δημοκρατικό πολίτευμα δεν είναι τίποτα άλλο παρά η προσπάθεια αντιμετωπίσεως των παρενεργειών του δηλητηρίου της εξουσίας, που εμπότιζε τον εκάστοτε μονάρχη.

* * *

Και ας έλθουμε τώρα στην Εκκλησία μας στην οποία επικεντρώνεται το ενδιαφέρον μας.

Οι μελετητές της ιστορίας της Εκκλησίας παρατηρούν ότι, όταν εμφανίσθηκε ο Χριστιανισμός, αν και στην κοσμική διοίκηση επικρατούσε το απολυταρχικό πνεύμα, η Εκκλησία στη δική της διοίκηση εφάρμοσε δημοκρατία, εν Αγίω Πνεύματι θα λέγαμε. Ο οιοσδήποτε μπορεί να το διαπιστώσει αυτό διαβάζοντας στο 15ο κεφ. των Πράξεων των αποστόλων τις εργασίες της Αποστολικής Συνόδου. Επίσης στο 2ο κεφ. την εκλογή του Ματθία και στο 7ο κεφ. την εκλογή των 7 διακόνων.

Δυστυχώς όμως με την πάροδο του χρόνου η μεν κοσμική διοίκηση αρχίζει ν' αποβάλει τον μοναρχικό χαρακτήρα της και να προσλαμβάνει τον δημοκρατικό, η δε Εκκλησία ν' αποβάλει τον δημοκρατικό χαρακτήρα της και να προσλαμβάνει τον απολυταρχικό.

Έτσι τους μεν λαϊκούς τους θέλουν μόνο για να ρίπτουν τον οβολό τους εις τον εκκλησιαστικό κορβανά, να κάνουν εδαφιαίες μετάνοιες και να φιλούν το χέρι των ισόβιων εκκλησιαστικών προϊσταμένων τους, τους δέ κληρικούς καθιστούν άβουλα ρομπότ και διακοσμητικά στοιχεία των πομπωδών και εξεζητημένων αρχιερατικών ακολουθιών και λοιπών τελετουργικών πράξεων. Τους αρχιερείς ο εκάστοτε αρχιεπίσκοπος ή πατριάρχης προσπαθεί να τους κατευθύνει και να τους ποδηγετεί όπως ακριβώς ο μαέστρος την ορχήστρα του.

Όσοι λαϊκοί ή κληρικοί τολμήσουν να αρθρώσουν θεολογικό λόγο στηριζόμενοιστην Γραφή και στους Πατέρες, οι μεν κληρικοί οδεύουν εις δίκην των λεγομένων εκκλησιαστικών,- στην ουσία μεσαιωνικών- και απάνθρωπων, δικαστηρίων προς καθαίρεση, οι δε λαϊκοί αφορίζονται εντελώς αδικαιολόγητα με συνοπτικές και ταχυδακτυλουργικές διαδικασίες.

Οι τυχόν ανθιστάμενοι επίσκοποι απειλούνται με δημοσίευση του βεβαρημένου προσωπικού τους φακέλλου,- εάν υπάρχει- και με εκπαραθύρωση από το υψηλό τους αξίωμα. «**Όμορφος κόσμος, ηθικός, αγγελικά πλασμένος».**

Ετσι ακριβώς έχουν τα πράγματα, ενώ κατηγορούμε τον πάπα της Ρώμης ότι είναι απόλυτος μονάρχης και ότι στον παπισμό δεν υπάρχει Συνοδικό πολίτευμα, στη πράξη έχουμε γίνει ανώτεροι του πάπα.

Και για να το πούμε με το όνομά τους, χωρίς να χρυσώνουμε το χάπι. **Το συνοδικό πολίτευμα που διακρίνει και χαρακτηρίζει την Ορθόδοξη Εκκλησία έχει καταργηθεί σε επίπεδο συνόδου, μητροπόλεως, ενορίας.** Κι ενώ ο Χριστός έπλενε τα πόδια των μαθητών του, οι εκπρόσωποί του πατούν με αυτά στον τράχηλο των ανδραπόδων τους, εξοντώνοντας υλικά και ηθικά όποιοι από αυτούς τολμήσουν να τους υπενθυμίσουν **τι εστί Ορθοδοξία.**

ΑΓΩΝΑΣ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ
ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 268 ΚΩΔ. ΥΠ. 061603
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2019
Ιδιοκτήτης Εκδότης Διευθυντής
Τριαντάφυλλος Ι. Τασιόπουλος
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών ,
Τ.Κ. 41221 Λάρισα
Τηλ.: 2410 284644
Φαξ: 2410 551113
Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
www.agonas.org
info@agonas.org

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΦΛΕΓΗΣ ΒΟΜΒΑ ΣΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ...!

συνέχεια από την 1η σελίδα

ητικά σπουδών της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

Η νέα γενιά, με χωρίς εθνικότητα και θρησκεία, σε λίγο θα είναι και χωρίς πατρίδα. **"Η Πόλις εάλω"**.

Δεν έχει ιερό και όσιο η πολυθρησκευτική υπουργός που έτρεξε με ταχύτητα φωτός να εφαρμόσει την απόφαση της Αρχής Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων – που είναι μια απλή γνωμοδότηση και δεν έχει δεσμευτικό χαρακτήρα – ενώ την ίδια στιγμή "**ξεχνά**" τις δύο περυσινές αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣτΕ Ολ. 660/2018 και ΣτΕ Ολ. 926/218) που προσδιορίζουν το χαρακτήρα του μαθήματος των θρησκευτικών. Καίτοι έχει την υποχρέωση, δυνάμει 5 του άρθρου 95 του Συντάγματος, που ρητώς αναφέρει: [«**Η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται με τις δικαστικές αποφάσεις. Η παράβαση της υποχρέωσης αυτής γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο, όπως ο Νόμος ορίζει. Ο Νόμος ορίζει τα αναγκαία μέτρα για τη διασφάλιση της συμμόρφωσης της διοικήσεως»**] να εφαρμόζει το Νόμο, αυτή έσπευσε να ευθυγραμμιστεί, μετά φανών και λαμπάδων, παράνομα, με την "γραμμή" των προκατόχων της, Υπουργών Παιδείας επί Σύριζα του φίλη και Γαβρόγλου.

Η νομική αυτή αστοχία και η στάση της νέας κυβέρνησης εκπέμπουν αρνητικά μηνύματα για το μέλλον του τόπου, διότι οι πρωταγωνιστές της Νέας Τάξης Πραγμάτων, πλήττουν μεθοδικά τον πυρήνα της εθνικής μας συνειδήσεως, τα θεμελιώδη και ουσιώδη συστατικά στοιχεία της ταυτότητάς μας, παρ' ότι η Συνταγματική έννομη Τάξη τα προστατεύει.

Το "**σύστημα**" σκληρό και πειθαρχημένο, δεν μας αφήνει περιθώρια κριτικής. Μας βομβαρδίζει καθημερινά με την προπαγάνδα, ότι όλα γίνονται δήθεν, για το καλό των παιδιών μας με την προστασία των Προσωπικών Δεδομένων, σύμφωνα με το εθνικό και ενωσιακό δίκαιο, ενώ στην ουσία υποκρύπτει πόλεμο κατά της Ορθοδοξίας και γενικά των δομών της εθνικής μας ιδιοπροσωπίας.

Τα εξωεθνικά φερέφωνα της παγκοσμιοποίησης, τα οποία βρίσκονται σε διατεταγμένη υπηρεσία επιδιώκουν να μας πειθαναγκάσουν με στρεβλά επιχειρήματα, να μην πιστεύουμε σ' αυτό που πρεσβεύουμε και δια το οποίο βαπτιστήκαμε, διότι είναι αντιδημοκρατικό.

Η απόφαση αυτή πάρθηκε μετά από προσφυγή της "Ενώσεως Αθέων", οι οποίοι λυσσωδώς πολεμούν την Ορθοδοξία, δια της δήθεν νομιμοφανούς οδού των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Και ενώ αυτοαποκαλούνται άθεοι δεν στρέφονται κατά των άλλων θρησκειών, αλλά τα βάζουν μονομερώς και με εμπάθεια μόνον κατά της Ορθοδοξίας.

Οι εκπρόσωποι της ένωσης Αθέων, εκτός από τη δικαιοσύνη που προσέφυγαν, ζητούσαν από το κράτος, κατά καιρούς, την αφαίρεση των θρησκευτικών συμβόλων (εικόνες, σταυρούς) από δικαστικές αίθουσες, σχολεία και άλλες υπηρεσίες, την κατάργηση της πρωινής προσευχής στα σχολεία, την απαλλαγή των μαθητών από τον Εκκλησιασμό και το μάθημα των θρησκευτικών, την διακοπή του αγιασμού στα σχολεία, την κατάργηση της εορτής των Τριών Ιεραρχών, την αφαίρεση από τα βιβλία κειμένων περί αθεΐας, την κατάργηση καταγραφής θρησκεύματος σε δελτία μαθητών και σε απολυτήρια κ.α.

Ενώ θίγονται τα... ανθρώπινα δικαιώματά του όταν δηλώνει κάποιος το Ορθόδοξο πιστεύω, οι ίδιοι λοιδορούν την πίστη του χριστιανού καλώντας τον κάθε χρόνο σε ετήσιο προσκλητήριο κρεοφαγίας την Μεγάλη Παρασκευή, ως ένδειξη ασέβειας και περιφρόνησης προς τα δικά μας θεμελιώδη ατομικά δικαιώματα.

Γιατί δεν το κάνουν αυτό και με τους Μουσουλμάνους, να διακωμωδήσουν τα ιερά και τα όσιά τους; Γιατί έχουν δύο μέτρα και δύο σταθμά.

Οι πιστοί εκφράζουν την έμπονη αγωνία τους: **Η εκκλησία που είναι;**

Την απάντηση την έδωσε άρθρο του Μ. Κοττάκη, με τίτλο: **"Ιερώνυμος: Άκρα του τάφου σιωπή".**

«... Έχουμε, θέμα με τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο και την σιωπή του. Τον Αρχιεπίσκοπο, που δυστυχώς δίνει την εντύπωση πως η Εκκλησία έχει υποταχθεί στην αριστερή εξουσία και δέχεται κάθε της πρόκληση αδιαμαρτύρητα! Ειλικρινώς δεν καταλαβαίνω! Γιατί δεν **μιλά**; Γιατί **συμβιβάζεται**; Γιατί δεν **διαμαρτύρεται**; Επί της ποιμαντορίας του συμβαίνουν όλα αυτά τα προσβλητικά!...».

Ο κ. Ιερώνυμος με την συνάντηση που είχε με την υπουργό κ. Κεραμέως δήλωσε: «Είναι πολλά τα θέματα, όχι μόνο αυτά που θίξαμε. Και άλλα θα δημιουργηθούν διότι η ζωή τρέχει... Τώρα πρέπει να γνωριστούμε, να καταστρώσουμε ένα πρόγραμμα και εδώ θα είμαστε να τα λέμε».

Οι τελευταίες αποφάσεις (μη αναγραφής στα αποδεικτικά των σχολείων ιθαγένεια και θρήσκευμα) αποτελούν **μια βραδυφλεγή βόμβα στα θεμέλια του έθνους** μας, και είναι ισχυρός κόλαφος προς την Συνταγματική νομιμότητα. Η Εκκλησία, ως επίσημος φορέας, στρουθοκαμηλίζει τηρώντας αιδήμονα σιωπή. Αντί να κλυδωνίσει την βάση του κλήρου και του ποιμνίου απευθυνόμενη συντεταγμένα εις τους ραθυμούντες πολίτες να αφυπνιστούν και να δράσουν οργανωμένα, διότι αλλοιώνεται η ταυτότητα της Ορθόδοξης Ελλάδας και γίνεται ένα νούμερο και αυτή ρέγχει. Σύντομα τότε θα καταστούμε ένας άμορφος, δίχως στοιχεία και ταυτότητα πολυπολιτισμικός πολτός, ο οποίος, εις το όνομα της φενάκης των ατομικών δικαιωμάτων, θα απεμπολήσει κάθε ουσιαστική εθνικη-θρησκευτική πολιτική βιώνοντας την καταφρόνηση και την απραξία.

Οι Δούρειοι Ίπποι έχουν εισχωρήσει, εν κρυπτώ και παραβύστω, με μεγάλη δεξιότητα και μαεστρία από διάφορες "**κερκόπορτες**" μέσα στην χώρα δηλητηριάζοντας τη νέα γενιά, ώστε να επέλθει πλέον ως αυτόθρονη συνέπεια, ο δρομολογημένος ακρωτηριασμός.

Οι ημέρες είναι "πονηρές", πρέπει να σταθούμε όρθιοι στις επάλξεις και να μη ξεπουλήσουμε τα πρωτοτόκιά μας. Να διδάξουμε την αλήθεια στα παιδιά μας, όπως την βίωσαν και αείμνηστοι γονείς μας. Ο λαός του Θεού ξέρει να υπερασπίζεται τα ιερά και τα όσιά του.

ΧΤΥΠΑΕΙ Η ΚΑΜΠΑΝΑ

Α)«Ελλάς – Ελλάς, τι μεριμνάς ...» εδώ χανόμαστε!

Σταχυολογούμε από δημοσιεύματα δείγματα, που είναι γροθιά το πολιτικό μας σύστημα, όταν αναλογιστούμε ότι σιγά-σιγά η ύπαιθρος μαραζώνει και η Ελλάδα χάνεται.

Το νοτιότερο άκρο της Ευρώπης, η ακριτική Γαύδος (το μυθικό νησί που κρατούσε τον Οδυσσέα μαγεμένο) στα χρόνια της βυζαντινής Αυτοκρατορίας αριθμούσε 8.000 κατοίκους. Το 1882 είχε περί τους 500 και στην απογραφή το 2011 είχε 152. Τη φετινή χρονιά το σχολικό κουδούνι βρήκε δύο μαθητές, τα αδέλφια Κέλλυ και Νίκο.

Στο χωριό Απόλλωνας της Νάξου, το 2015 οι μαθητές ήταν τέσσερις, πέρυσι έγιναν δύο και φέτος έμεινε μόνο μία, η οκτάχρονη Εφραιμίνα.

Η Κόρωνος – ένα από τα μεγαλύτερα χωριά της Νάξου που τη δεκαετία του '40 αριθμούσε κοντά στους δύο χιλιάδες κατοίκους, και τριψήφιο αριθμό μαθητών, σήμερα Τετάρτη 11 Σεπτεμβρίου 2019 πέρασαν την πόρτα του σχολείου μόλις... δύο μαθητές!

Τα στοιχεία εκπέμπουν κραυγή αγωνίας για το μέλλον της πατρίδας μας, της ΕΛΛΑΔΑΣ.

Τον τελευταίο καιρό τα Τουρκικά ΜΜΕ πανηγυρίζουν με την μείωση του ελληνικού πληθυσμού.

Οι τίτλοι των είναι προκλητικοί και δείχνουν την απόλυτη χαρά τους. Εμείς τι κάνουμε ;;;;

Εάν συνεχιστεί αυτή η κατρακύλα, σε λίγα χρόνια από τώρα, θα είμαστε μια μειονότητα στην ίδια μας τη χώρα.

Β) «Τα πάντα εν σοφία εποίησε»
ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΦΑΓΑ... ΒΑΚΤΗΡΙΑ

Βρετανοί, Κινέζοι και Ρώσοι ερευνητές ανακοίνωσαν ότι στα βάθη των ωκεανών υπάρχουν πετρελαιοφάγα βακτήρια που τρώνε πετρέλαιο. Συνέλεξαν δείγματα από τους μικροβιακούς αυτούς πληθυσμούς σε μήκος 2.500 χιλιομέτρων στην τάφρο των Μαριάνων κάνοντας μάλιστα την πιο ολοκληρωμένη, μέχρι σήμερα, ανάλυση.

Ο επικεφαλής της ερευνητικής ομάδας, καθηγητής Σιά-Χούα Ζανγκ του κινεζικού Πανεπ. των Ωκεανών δήλωσε: «**Τελικά γνωρίζουμε περισσότερα για τον Άρη απ' ότι για το βαθύτερο μέρος του ωκεανού».**

Ο Άγγλος δρ. Τζόναθαν Τοντ, καθηγητής του Πανεπ. της Ανατολικής Αγγλίας, ανέφερε: «Οι μικροοργανισμοί που βρήκαμε, ουσιαστικά τρώνε ουσίες παρόμοιες με το πετρέλαιο και μετά το χρησιμοποιούν για καύσιμο. Παρόμοιοι μικροοργανισμοί παίζουν ρόλο στη διάσπαση των πετρελαιοκηλίδων σε περιπτώσεις καταστροφών, όπως της BP στο κόλπο του Μεξικού το 2010. Τέτοιου είδους βακτήρια είναι πραγματικά άφθονα στο βυθό της Τάφρου των Μαριάνων».

Στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια μια ερευνητική ομάδα του Τμήματος Βιολογίας του ΕΚΠΑ, υπό την καθοδήγηση της καθηγήτριας Αμαλίας Καραγκούνη, ασχολείται με τους μικροοργανισμούς, οι οποίοι χρησιμοποιούν το πετρέλαιο σαν πηγή άνθρακα και ενέργειας.

Ο υπεύθυνος του Εργαστηρίου Μικροβιολογίας τον Τομέα Βοτανικής του ΕΚΠΑ Δρ. Αλεξ. Σαββίδης που ρωτήθηκε αν τα συγκεκριμένα "**Πετρελαιοφάγα**" βακτήρια θα μπορούσαν να επιβαρύνουν με οποιονδήποτε τρόπο το θαλάσσιο οικοσύστημα δήλωσε: «**Δεν υπάρχει κίνδυνος από τη χρήση τους, καθώς είναι βακτήρια μη παθογόνα του φυσικού περιβάλλοντος**». Και συνεχίζει: «**Η αγαπημένη του τροφή είναι το πετρέλαιο και όταν αυτό εξαντληθεί θα αδρανοποιηθούν, γιατί δεν θα έχουν πλέον πηγή άνθρακα και ενέργειας και θα μείνουν άπραγα στο περιβάλλον, χωρίς να δημιουργήσουν κανέναν πρόβλημα».**

Η ανακάλυψη αυτή είναι άλλη μια απόδειξη ότι ο Θεός **«τα πάντα εν σοφία εποίησε...».**

Γ) ΜΗΠΩΣ ΑΝΟΙΞΕ Ο ΑΔΗΣ ;;;
Συμβάντα που υποβιβάζουν τον άνθρωπο σε ...

Η 43χρονη Wilhelmina M. Gallaghan από την Β. Ιρλανδία παντρεύτηκε ένα... σκύλο που τον φωνάζει χαϊδευτικά "Ri" και σημαίνει Βασιλιάς. Σε ερώτηση δήλωσε ότι: «Οι σκύλοι είναι καλύτεροι από τους άνδρες».

Το γνωστό μοντέλο Elizabeth Hoal κάλεσε φίλους και γνωστούς στους γάμους της. Οι καλεσμένοι δεν πίστευαν στα μάτια τους όταν είδαν τη νύφη ντυμένη με το νυφικό να βαδίζει στο πλατό και δίπλα της γαμπρός να είναι (σκύλος) ένα πανέμορφο Golden Retziever ντυμένο με ημίψηλο καπέλο και σμόκιν. Σε κλίμα συγκίνησης και με δάκρυα στα μάτια υποσχέθηκε για το υπόλοιπο της κοινής ζωής "αιώνια αφοσίωση".

Άλλος κυκλοφορούσε "αλά μπρατσέ" με την κατσίκα "Τζίνα" και έγραφε: "μη παρενοχλείτε την Τζίνα είναι αρραβωνιασμένη".

Στο πάρκο του Μερσεσάιντ του Μέλινγκ της Αγγλίας έγινε ο... ωραιότερος γάμος. Στα τέλη Αυγούστου η Κέιτ Κάνινγκαμ 34 χρονών, μητέρα δύο παιδιών, "παντρεύτηκε" με ένα... δένδρο παίρνοντάς το επώνυμό του. Έτσι πλέον ήταν η κ. Κέιτ Ρόουζ Έλντερ (Κουφοξυλιά). Η οικογένεια και οι φίλοι της έδωσαν το "παρών" στην παράξενη τελετή και ο πάστορας διάβασε τα της τελετής!

Και ο Περουβιανός σταρ Richard Torres έκανε ένα δεύτερο γάμο με ένα δένδρο στο εθνικό πάρκο κοντά στην Μπογκοτά. Συγκεντρώθηκαν φίλοι και συγγενείς για την τελετή. Το δένδρο ντύθηκε με νυφικό και ο γαμπρός του έδωσε το συζυγικό... φιλί!

Αυτά τα λίγα από τα αναρίθμητα παράδοξα που συμβαίνουν στον πολιτισμένο άθεο κόσμο.

Ω...! ΛΑΡΙΣΑ... ήγγικεν η ώρα εξ ύπνου αναστήναι;

Η Λάρισα έχει ένα **ΘΗΣΑΥΡΟ** μοναδικό στην ανθρωπότητα, που θά 'πρεπε εδώ και δεκάδες-εκατοντάδες χρόνια να τον είχε αναδείξει φέρνοντάς τον στην επιφάνεια. Περάσαμε όμως δύσκολες εποχές, με πολέμους, που οι κοινωνίες αλληλοσφάζονταν και τα κορμιά των αδελφών μας υποβάλλονταν θυσία στους βωμούς της απανθρωπιάς, της ακόρεστης εγωπάθειας και της ασυμμάζευτης βαρβαρότητας.

Τα χρόνια κυλούσαν, οι άνθρωποι έρχονταν και παρέρχονταν και ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ξεχάστηκε, ώσπου κάπου το 1966 ο μακαρίτης, τώρα, **Δημήτριος Παλιούρας**, αρχίατρος, σκόνταψε επάνω στον γιατρό των γιατρών, «ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ» και ξεκίνησε μαραθώνιο να στήσει ένα κενοτάφιο και να φέρει στη τροχιά της ιστορίας αυτόν τον Μεγάλο Πατέρα της ιατρικής της αρχαίας Ελλάδας, τον Λαρισαίο **ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ**.

Το κενοτάφιο (μαυσωλείο) τελείωσε το 1976 – κάνοντας διπλάσιο χρόνο απ' ότι να κτιστεί το Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο – και το 1986 προχώρησε στην ίδρυση του Μουσείου "**Ιπποκράτης**". Τα χρόνια που ακολούθησαν το πάθος και οι προσπάθειες του κ. **Παλιούρα** να ταυτιστεί η Λάρισα με την **"Ιπποκρατική ιδέα"**, - λόγω και... ηλικίας - άρχισαν να ατονούν.

Το μνημείο, έργο μιας άρτιας και καλαίσθητης μαρμάρινης τέχνης, με το άγαλμα του Ιπποκράτη – έργο του διεθνούς φήμης Τυρναβίτη γλύπτη **Γεωργίου Καλακάλλα** – να δεσπόζει πάνω από το κενοτάφιο και ν' ατενίζει το φρούριο, το αρχαίο θέατρο και το ναό του Αγίου Αχιλλείου, σου δίνει την αίσθηση ότι κάτι θέλει να μας πει!

Χρόνο με το χρόνο άρχισε η εγκατάλειψη. Όποιος έβρισκε το κουράγιο να το περπατήσει, τον έπιανε η απογοήτευση. Ο τρόμος τον αφηνε άναυδο, σαν ένα απομεινάρη χτυπημένο και μαραζωμένο από τον χρόνο, σε τρόμαζε.

Δεν γνωρίζω πόσο άγγιξε την ευαισθησία του συγγραφέα λογοτέχνη, σκηνοθέτη και ηθοποιού **Βαγγέλη Κολώνα** ώστε επί μήνες ν' ασχοληθεί ερευνώντας κι εντοπίζοντας τα κακώς έχοντα. Και τον Μάιο του 2004 κατέθεσε στον τότε δήμαρχο Κων. Τζανακούλη έναν ολοκληρωμένο φάκελο καταστρωμένο με ιδέες και προτάσεις. Η κατάθεση αυτή οριοθετούσε τον σεβασμό και την αγάπη προς την γενέτειρα Λάρισα, αλλά και την επαναφορά της ξεχασμένης και εγκαταλειμμένης ιστορίας της με σκοπό να γίνει παγκόσμια γνωστό το μνημείο του ανθρώπου που ασκούσε την **"Ιατρικήν Τέχνην"**, τον Λαρισαίο Ιπποκράτη.

Τα χρόνια κυλούσαν με ρεφρέν την απραξία και αφωνία ώσπου φθάσαμε στον Ιούλιο του 2011, σε μια πολιτιστική εκδήλωση του ΟΚΑΝΑ με Πρόεδρο την κ^α Λιακούλη (Βουλευτή του ΚΙΝΑΛ σήμερα), τραγουδοποιό τον Κώστα Χατζή και συντονιστή της εκδήλωσης το Βαγγέλη Κολώνα, ο οποίος πριν διαβάσει τον Όρκο του Ιπποκράτη, κατήγγειλε δημόσια την δημοτική αρχή, ότι ενδιαφέρεται για καρναβάλια και φασολάδες ενώ την τεράστια παγκόσμια κληρονομιά της Λάρισας, τον "ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ" τον έχει στα **αζήτητα**!

Σε κάποια χρονική στιγμή (2013) ο ανεκμετάλλευτος φάκελος ζητήθηκε από τον συντάκτη του, και τότε – λες και άνοιξε η γη και τον κατάπιε – δεν βρέθηκε πουθενά!

Εξ αιτίας ενός δημοσιεύματος της εφημερίδας "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ" με τίτλο «**Ξαναθάψαμε το Ιπποκράτη**», η πρώην πρόεδρος του Πολιτιστικού Οργανισμού του Δήμου κ^α **Κατερίνα Ζιαζιά** με μια θαρρετή εξομολόγηση μας καθήλωσε. Είπε ότι από το 2009 είχε βάλει ως στόχο να βγάλει από το σκοτάδι το μνημείο του Ιπποκράτη, το παραδομένο μεν στη λήθη, σημαντικότερο δε στοιχείο της ιστορίας της Λάρισας, που θα μπορούσε να είχε εκμεταλλευτεί. «**Αλλά δυστυχώς στρεβλή αντίληψη του κεντρικού κράτους και μειωμένα αντανακλαστικά** – ηθελημένα ή όχι – **των τοπικών αρχόντων φρενάρουν πρωτοβουλίες...».**

»Έρχομαι λοιπόν, να "απολογηθώ" για το τί έγινε και τί δεν έγινε ή γιατί δεν έγιναν όσα δημοσίως είχα αναφέρει...

» Το μνημείο, σάπιζε και σαπίζει, μαράζωνε και μαραζώνει φιλοξενώντας στους χώρους του το μαρμάρινο αντίγραφο της πλάκας, που σκέπαζε τον τάφο του Ιπποκράτη... Πήρα την πρωτοβουλία, επιστράτευσα και κάλεσα έμπειρους μηχανικούς και αρχιτέκτονες που αξιολόγησαν την κατάσταση του κτιρίου αφιλοκερδώς... Αυτό έγινε το 2009... Κάναμε σφικτή οικονομική διαχείριση και εξοικονομήσαμε πόρους, που θα διατίθεντο στην επισκευή και τον εξοπλισμό του μνημείου.

» Παράλληλα, είχαμε εξασφαλίσει χρηματοδότηση από το ΥΠΕΧΩΔΕ για τον περιβάλλοντα χώρο, καθώς και πρόθεση χρηματοδότησης (χορηγίας) από φαρμακευτικές και άλλες εταιρίες... Ένας, λοιπόν, έτοιμος φάκελος του έργου "**Ιπποκράτης**", παραμένει στα συρτάρια, ερμητικά κλειστός...

» Εκφράζω την πικρία μου. Δυστυχώς, ο φάκελος "**Ιπποκράτης**", 5 χρόνια μετά, είναι εκεί που οι οραματιστές του παρέδωσαν το έργο» ("ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ" 16/2/2014).

Σε μερικούς μήνες η Δημοτική αρχή με Δήμαρχο τον Κων. Τζανακούλη – που επί μια δεκαεξαετία το θέμα "ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ" είχε βαλτώσει – χάνει τις εκλογές. Η νέα δημοτική αρχή με τον Απ. Καλογιάννη και με την συνεργασία του νεοϊδρυθέντος (2015) συλλόγου **"Ο Ιπποκράτης στη Λάρισα"** άρχισαν κάπως να κινούνται. Ξεκίνησαν από την συμμόρφωση του χώρου του Μνημείου για να είναι προσβάσιμος σε σχολεία, φορείς και επισκέπτες. Προχώρησαν στην τοπική πληροφόρηση, μέσω σχολείων, προς τους μαθητές, τους αυριανούς πολίτες. Και από το 2016 καθιέρωσαν κάθε Σεπτέμβρη να γίνονται διάφορες πολιτιστικές εκδηλώσεις με τίτλο **«Ιπποκράτης – η Αέναη επιστροφή»**, με συμμετοχή αξιόλογων δημιουργών.

Η ΛΑΡΙΣΑ Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ

Τώρα που τελείωσαν οι φετινές εκδηλώσεις (2019) και η αυλαία έκλεισε στις 15 Σεπτεμβρίου – όπως έκλεισε πέρυσι και πρόπερσι – δημιουργώντας για λίγες ημέρες μια φαντασμαγορική λάμψη (πυροτεχνήματα για τοπική κατανάλωση με κάμποσα έξοδα) η οποία σύντομα έσβησε, και γύρισαν στα ίδια, στο κενό, μέχρι τον άλλο Σεπτέμβριο που θα έχουμε πάλι τα ίδια. Ίσως... λίγο καλύτερα.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ

2.500 χρόνια, γιάτρεψα εκατ.
δισεκατομμύρια ανθρώπους.
2.500 χρόνια, διάβασαν εκατ.
άνθρωποι τα συγγράμματα μου,
2.500 χρόνια, σ' όλο τον κόσμο
μιλούν για το όνομά μου.
2.500 χρόνια, έχουν στηθεί
αγάλματα και προτομές
σ' όλη την υφήλιο.
2.500 χρόνια παλεύουν να
με μεταδημοτεύσουν από την πόλη
που πολιτογραφήθηκα.
2.500 χρόνια εδώ παραμένω στην
πόλη που λάτρευσα, δίδαξα, γιάτρεψα,
θάφτηκα και αυτή... ΥΠΝΩΤΤΕΙ !
Ω..! ΛΑΡΙΣΑ... ήγγικεν η ώρα εξ ύπνου αναστήναι;

Κύριοι, η **"Αέναη επιστροφή"** δεν σταματά, θέλει συνεχή δράση. Για να επιτευχθούν οι στόχοι που βάλατε **[«Η Λάρισα να αναδειχθεί ως Ιπποκρατική πόλη»** (Δήμαρχος Απ. Καλογιάννης) ή **«Να κάνουμε τη "Λάρισα του Ιπποκράτη" γνωστή σε ολόκληρο τον κόσμο»**] θα πρέπει να εκπέμψετε το σήμα στον έξω κόσμο, και αυτό δεν γίνεται με μερικές τοπικές εκδηλώσεις, αλλ' απαιτείται, καθαρό εκμαγείο ιστορικών πατημάτων.

Παρ' ότι δεν είμαστε ειδήμονες, δικαιούμαστε λόγω των προσπαθειών μας με τα παλαιότερα δημοσιεύματα της μικρής αυτής εφημερίδας και την έρευνα που κάναμε, να σας καταθέσουμε τις απόψεις μας. Αν τις θεωρήσετε ότι χρήζουν μελέτης και προβληματισμού, αξιοποιήστε τες, άλλως υπάρχει και η ανακύκλωση.

α) Όλοι οι φορείς – Δήμος, Περιφέρεια, Ιατρικός Σύλλογος, Πανεπιστήμιο κ.α. – να αναθέσουν – με διαγωνισμό ή απευθείας – σε ιστορικούς να μελετήσουν τους αρχαίους συγγραφείς, να σκύψουν με ενδιαφέρον και με πραγματική δίψα στην ιστορική αλήθεια για τον "**ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ**" χωρίς να προσθέσουν ή να αφαιρέσουν. Ακόμα να μην αλλοιώσουν θετικά ή αρνητικά πρόσωπα ή γεγονότα, και να αποτυπώσουν με πιστότητα την έκδοση ενός επιστημονικού συγγράμματος μεταφρασμένο σε διάφορες γλώσσες ώστε να σταλεί σε όλα τα Πανεπιστήμια του κόσμου, διεθνείς Οργανισμούς, Νοσοκομεία, Ιατρικά κέντρα...

β) Να γίνει προσπάθεια να εντοπιστούν τα ακριβή σημεία της Σχολής που δίδασκε, της κλινικής που γιάτρευε τους ασθενείς του και του εργαστηρίου που έγραφε τα επιστημονικά του συγγράμματα, διασωθέντα 57 και γραφέντα από τη Λάρισα στην Ιωνική διάλεκτο και όχι στη δωρική που μιλούσαν οι Κώοι. Για την τοποθεσία αναφέρονται πολλοί συγγραφείς τονίζοντας ότι ήταν «**μεταξύ Γυρτώνος (Τυρνάβου) και Λαρίσης».** Την συντεταγμένη την περιγράφει ο περιηγητής και γεωγράφος Παυσανίας τον 2^ο π.Χ. αιώνα που επισκέφθηκε τα ερειπωμένα κτίσματα. Σήμερα με τα τεχνικά-ηλεκτρονικά μέσα που υπάρχουν είναι δυνατόν να εντοπισθούν εύκολα κάποια απομεινάρια.

γ) Ο Ιπποκράτης τη γενέτειρά του (Κω) αναγκάστηκε να την εγκαταλείψει νεα-

συνεχίζεται στην σελ. 5

Ο ΛΑΡΙΣΗΣ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

ΜΗΠΩΣ ΕΧΟΥΜΕ ΤΑ ΙΔΙΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ;;;

23 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ (1996)

συνέχεια από την 1η σελίδα

ραδείσου στον επίσκοπο που έζησε ως "ένσαρκος άγγελος". Ήταν η ώρα που οι άγιοι των παρελθόντων αιώνων έβλεπαν ένα καινούργιο άνθος αγιότητος, φυτρωμένο πάνω στη βρωμιά του σύγχρονου κόσμου, να μεταφυτεύεται στο κήπο της Βασιλείας των ουρανών. Ήταν η ώρα που οι επτά – εκ των δώδεκα – επίσκοποι που προηγήθηκαν στο εξόδιο ταξίδι, στεφανωμένοι ήδη, υποδέχονταν τον πιο ωραίο και χαριτωμένο αδελφό τους. Ήταν η ώρα που ο Θεός τον υποδέχονταν κάνοντάς του το χατήρι που τόσο επίμονα ζητούσε στην προσευχή του: Να φύγει από τον μάταιο αυτό κόσμο όπως οι επτά αδελφοί του, αδικαίωτος από τους ανθρώπους!»

Είκοσι τρία χρόνια μετά, έρχονται στη μνήμη, σαν σε κινηματογραφική σκηνή, οι τότε (1996) δραματικές ώρες – πρωτόγνωρο φαινόμενο για την δική μου εμπειρία.

Αμέσως τα επόμενα λεπτά από το συμβάν με τον π. Ιγνάτιο Μαδενλίδη βρεθήκαμε στο μητροπολιτικό ναό... Κάποια στιγμή αντίκρισα τον συνήθως πράο π. Ιγνάτιο εξοργισμένο να κλείνει το τηλέφωνο στον ιερέα και Προϊστάμενο του Ναού. Οι ιερείς της Μητρόπολης ένα τριήμερο (Πέμπτη, Παρασκευή και Σάββατο, 1-3 Αυγούστου ΄96) είχαν εξαφανιστεί φοβούμενοι την οργή της κληρικής "Ιεράς Επιμελητείας" (Να γιατί βραβεύτηκαν οι ηγήτορές της!!!). Οι Αρχιερείς, για να μην κακοκαρδίσουν τον αρχιμάστορα κάθε πλεκτάνης Σεραφείμ Τίκα, γύρισαν την πλάτη στον μακαριστό Θεολόγο. Ο μόνος που εμφανίστηκε την Πέμπτη (1-8-96) ήταν ο Δημητριάδος Χριστόδουλος, ο οποίος "ήρθε, είδε και απήλθε". Σε ερώτημα δημοσιογράφου, γιατί δεν διάβασε ούτε τρισάγιο, απάντησε, ότι περιμένει την απόφαση της "Ιεράς Συνόδου" για να λάβει και μέρος και στην εξόδιο ακολουθία. Έκτοτε δεν ξαναφάνηκε!!!

Η σύνοδος που Συνεδρίασε την Παρασκευή (2 Αυγούστου) αποφάσισε (διαβάστε την απόφαση και φρίξτε!):

«Η Διαρκής Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος συνελθούσα εκτάκτως υπό την προεδρίαν του μακαριωτάτου Αρχιπ. Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Σεραφείμ σήμερον την 2α Αυγούστου, μετά την προς Κύριον εκδημίαν του Μητροπολίτου κυρού Θεολόγου (Πασχαλίδη) **κατ' άκραν** εκκλησιαστικήν **οικονομίαν** και **φιλανθρωπίαν** ενεργούσα παρέχει την ευλογίαν, ίνα η εξόδιος ακολουθία ψαλή κατά τα κεκανονισμένα, ως εις Αρχιερέα, και διαπέμπει αρμοδίως την παρούσαν ενώπιον της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας προς οριστικήν επικύρωσιν των αποφασισθέντων».

Χιλιάδες παπάδες και δεσποτάδες στην πορεία τους κήδευσαν πιστούς και άπιστους, έντιμους πολίτες και σκληρούς εγκληματίες. Σε καμιά περίπτωση δεν τις έκαναν **"κατ' άκραν εκκλησιαστικήν οικονομίαν"**. Αυτό εφαρμόσθηκε μόνον στον άκακο Θεολόγο. Μαζεύτηκαν Συνοδικοί και διερωτήθηκαν αν πρέπει να κηδευτεί! Και μετά από... πολλή σκέψη, του παραχώρησαν την άκρα τους συγκατάβαση!!!

Η χειρονομία τους αυτή στο να παράσχουν την ευλογία τους "**κατ' άκραν Εκκλησιαστικήν οικονομίαν και φιλανθρωπίαν**" (ώ της μεγαθυμίας!) ώστε η εξόδιος ακολουθία να ψαλή ως εις Αρχιερέα (παρ' ότι δεν τον αναγνώριζαν) έδειξαν **"φιλότιμο"**! Δηλαδή, εάν δεν έδιναν αυτή την ευλογία, πώς θα γίνονταν η κηδεία του;

Αλήθεια ποιος τους έδωσε το δικαίωμα να διαχειρίζονται θετικά ή αρνητικά την τιμή και την ευλογία της εκκλησιαστικής εξόδιας ακολουθίας όταν η εκκλησία την προσφέρει σε κάθε βαπτισμένο μέλος της, ακόμα και στο πιο αμαρτωλό; Τους παρέχει κάποιος ιερός Κανόνας τέτοιο δικαίωμα; Δεν γνώριζαν ότι δεν έχουν κανένα δικαίωμα να αρνηθούν την εξόδιο ακολουθία; Όταν μάλιστα οι ίδιοι ομολογούν στην ανακοίνωσή τους, ότι ο μακαριστός Μητροπολίτης **"εξεδήμησεν προς Κύριον";**

Και σαν να μην έφθαναν όλα τα παραπάνω, προχώρησαν και στο πιο αποτρόπαιο! Η μεγάθυμος απόφαση που πήραν δεν ήταν οριστική, αλλά παραπεμπτική. Την έστειλαν στην Ιεραρχία, η οποία θα συνεδρίαζε το πρώτο δεκαήμερο του Οκτωβρίου, για την οριστική απόφαση και επικύρωση! Αυτό σήμαινε ότι δεν μπορεί να γίνει η ταφή του έως ότου συνέλθη η Ιεραρχία να την επικυρώση! Και αν, παρ' ελπίδα, η Ιεραρχία δεν επικύρωνε την απόφαση, διότι μερικοί σκληροπυρηνικοί του γνωστού φύλου αντιδρούσαν και δεν έδιναν συγκατάθεση, τι θα γινόταν; Θα τον άφηναν άταφο;

Η δεσμευτική αυτή απόφαση που ήταν το έσχατο όριο της κατάπτωσής των, εμπόδισε πολλούς αρχιερείς, Ηγουμένους, ιερείς να παραβρεθούν στην εξόδιο ακολουθία.

Ο επίσκοπος Ιγνάτιος Λάππας, τέσσερις ημέρες πριν την κοίμηση του Θεολόγου, λειτουργώντας στον μητροπολιτικό ναό του Αγίου Αχιλλείου είχε δηλώσει περιχαρής: «Ελάτε κοντά μου. Άλλωστε το ποτάμι δεν γυρίζει πίσω!» γιατί ο Θεολόγος πεθαίνει.

Τώρα καλυπτόμενος πίσω από αυτή την απόφαση, και την απόρριψη της πρότασης του Αλεξανδρουπόλεως Ανθίμου για άρση

συνεχίζεται στην σελ. 8

συνέχεια από τη σελ. 4

Ω... ! ΛΑΡΙΣΑ... ήγγικεν η ώρα εξ ύπνου αναστήναι;

ρός γιατρός ακόμη, όταν ήρθε σε ρήξη με το ιερατείο της (Ασκληπιάδες: επαγγελματικές συντεχνίες γιατρών), επειδή είχε φέρει την επανάσταση στην ιατρική, διδάσκοντας την ορθολογική σκέψη στην αντιμετώπιση των ασθενειών και θεράπευε χωρίς αμοιβή, πράγμα που εξόργισε τους επαγγελματίες γιατρούς.

Μετά την περιπλάνηση σε διάφορα μέρη, ήρθε στη Λάρισα όπου οι Αλευάδες του παραχώρησαν τα πάντα (χώρο, χρήματα για την ίδρυση Σχολής, Ιατρείο θεραπείας ασθενών, και το εργαστήριο επεξεργασίας υλικών – μεμβράνες...) για τη συγγραφή χειρογράφων και συγγραμμάτων.

Από τη Λάρισα συναναστράφηκε με μεγάλα πνευματικά αναστήματα της εποχής του (φιλοσόφους, ρήτορες-σοφιστές, τραγικούς ποιητές κ.ά.). Εδώ προσκάλεσε και τον **Γοργία** (σοφιστή και ρήτορα από το Λεόντιο της Σικελίας) ο οποίος στην Αθήνα είχε σχολή ρητορικής με μαθητές τους Θουκυδίδη, Αλκιβιάδη, Ισοκράτη, Κριτία, Λικύμνιο κ.ά. Ήρθε στη Λάρισα και με την οικονομική στήριξη των Αλευάδων και του μαθητή του Αλευάδη Αρίστιππου, δημιούργησε την ρητορική σχολή και πέθανε στη Λάρισα το 388 π.Χ. (δέκα τρία χρόνια πριν το θάνατο του Ιπποκράτη).

Εδώ ο Ιπποκράτης έζησε, δίδαξε, γιάτρεψε, έγραψε για 40-50 χρόνια.

δ) Στη Λάρισα εναπόθεσε, ως ανεκτίμητη παρακαταθήκη, το ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ της ιατρικής του πορείας για τους μελλοντικούς γιατρούς – **ΤΟΝ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΟΡΚΟ ΤΟΥ** – που σήμερα δίνουν οι γιατροί όλου του κόσμου.

Γι' αυτό ο **ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ** πρέπει να δίνεται **ΕΔΩ** που τον έγραψε, που τον καθιέρωσε και μας τον άφησε **πολύτιμο θησαυρό.**

Τον όρκο κανείς μαθητής του Ιπποκράτη δεν έδωσε ποτέ στο χώρο του Ασκληπιείου στην ΚΩ, επειδή και ο ίδιος (ο Ιπποκράτης) δεν δίδαξε ποτέ σ' αυτό, και μάλιστα εξ αιτίας του έριξε πέτρα πίσω και δεν ξαναγύρισε ποτέ, ούτε με το θάνατο της μητέρας του Φαινερέτης που υπεραγαπούσε.

Δεν είναι – λίαν επιεικώς – αντιδεοντολογικό να έρχονται φοιτητές από διάφορα μέρη του κόσμου και να ορκίζονται σε ένα χώρο που ο ίδιος ο Ιπποκράτης δεν ήθελε να θυμάται;

ε) Τον Μάιο (ημ. 6/5) του 2018, σε εκδήλωση για την αιμοδοσία του ΚΟΥΤΛΙΜΠΑΝΕΙΟΥ Νοσοκομείου αφιερωμένη στον ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ, ακούστηκε για πρώτη φορά μελοποιημένος ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ από την καταξιωμένη μουσικό Ράνια (Ουρανία) Τσοχατζή.

Κι αυτά μέχρις εδώ. Μετά ξεχάστηκαν, ενώ θα έπρεπε να ενορχηστρωθεί και να καθιερωθεί ως εθνικός ύμνος σε κάθε Ιπποκράτεια εκδήλωση. Να μαγνητοσκοπηθεί και να σταλεί σε όλες τις Ιατρικές, Πανεπιστημιακές Σχολές του κόσμου και όχι μόνο.

στ) Η Λάρισα για τον Ιπποκράτη ήταν η λατρεμένη πόλη του, και γι' αυτό το 387 π.Χ. σε ειδική τελετή στο αρχαίο θέατρο, η εκκλησία του δήμου τον ανακήρυξε πολίτη της Λάρισας και πολιτογραφήθηκε ως, ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ Ο ΛΑΡΙΣΑΙΟΣ.

ζ) Ο τάφος του Ιπποκράτη υπήρχε μέχρι το 1807, όπως μας το βεβαιώνει ο **Άνθιμος Γαζής** (δάσκαλος του Γένους 1758-1828) λέγοντας: «**Ο τάφος αυτού μέχρι της σήμερον (1807) υφίσταται**» – και τον επισκέφθηκε ο ίδιος έξω από τη Λάρισα – «**επάνω εις δρόμον**» όπου υπήρχε επιγραφή, την οποίαν ανέγνωσε. Και προσθέτει ότι «**μη δυνηθείς ν' αντιγράφη ταύτην δια τον φόβον των περικυκλωσάντων αυτόν Τούρκων αγυιοπαίδων, απεχώρησε "λυπημένος και με στεναγμούς"».**

Αργότερα έχουμε άλλη μαρτυρία από τον Λαρισαίο γιατρό **Σ. Σαμαρτζίδη** ο οποίος γράφει για τον τάφο του Ιπποκράτη: «Το 1826, μετά τινα πλημμύραν, απεκαλύφθη υπό χωρικών δέκα λεπτά μακράν της πόλεως Λαρίσης, προς ανατολάς της οδού της αγούσης από Λαρίσης εις Τύρναβον και παρά την μεθόριον των χωριδίων Γιάννουλι και Κισσαίου λάρναξ τις, ήν έσπευσαν να εξετάσουν οι εκεί λόγιοι Θ. Ανδρεάδης και Ι. Οικονομίδης. Οι εκσκάψαντες ανεύρον πλάκα ενεπίγραφον, φέρουσαν καταφανώς το όνομα του Ιπποκράτη... την οποίαν και εδημοσίευσεν εν τω περιοδικώ "Ιατρική Μέλισσα" (4 σελ. 534, 6)». Αυτή μεταφράστηκε εις την γαλλικήν από τον γνωστό ελληνιστή Ρενέ Μπριάν και δημοσιεύθηκε εις την "Cazette Hedbomadaire" (No 39, Σεπτ. 1837).

Στην αναμνηστική τελετή που έγινε στην Ακαδημία των Αθηνών για τα 2400 χρόνια από τη γέννηση του Ιπποκράτη, μίλησε ο ακαδημαϊκός **Αρ. Κούλης** (βλ. πρακτ. Ακαδ. Αθηνών ΙΕ΄, 1940, σελ. 313), και ανέφερε ότι, ένα από τα πολλά επιγράμματα που διασώθηκαν είναι και τούτο περί του Ιπποκράτη:

«Θεσσαλός Ιπποκράτης, Κώος γένος ενθάδε κείται.

Φοίβου από ρίζης αθανάτου γεγονώς:

Πλείστα τρόπαια νόσων στήσας, όπλοις Υγιείνης,

Δόξαν αλών πολλών, ου τύχη, αλλά τέχνη».

(Ενθάδε κείται ο Θεσσαλός Ιπποκράτης Κώος το γένος, καταγόμενος από την αθάνατον του Απόλλωνος γενεάν. Πλείστα τρόπαια κατά των νόσων στήσας με τα όπλα της Υγείας και δια πολλά κερδίσας δόξαν, όχι εκ τύχης, αλλά με την Τέχνην).

(Anth. Palat. IX 53, σελίς 11)

"Επιλήψει με διηγούμενον ο χρόνος" αν τολμήσουμε να καταλογραφήσουμε τον ΛΑΡΙΣΑΙΟ – Θεσσαλό – ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ που το **λεξ. Σουίδα** τον ονομάζει: **«αστέρα και φως της βιωφελεστάτης Ιατρικής»** και τα συγγράμματά του **«αποτελούν ταύτα Θεού φωνάς, μη προελθούσας έξ ανθρωπίνου πνεύματος».** Θα χρειαστούμε χρόνο αρκετό και εκατοντάδες σελίδες για να αναφερθούμε κάπως ικανοποιητικά στο θέμα μας, γι' αυτό σήμερα βάζουμε τελεία εδώ.

Δεν γνωρίζουμε αν υπάρχει πόλη στον κόσμο με τέτοιο θησαυρό έτσι πεταγμένον για εκατοντάδες χρόνια στα "**αζήτητα**" και άρχοντες και αρχόμενοι να ασχολούνται περί άλλων ή με φιέστες μιας ημέρας για μερικούς ψήφους!!!

Εκείνο που θέλουμε να σας εξομολογηθούμε, σαν οδύνη και κλάμα, είναι, πως την ιστορική ταυτότητα δεν την χάσαμε, αλλά την χαρίσαμε με την αδιαφορία και την απραξία μας.

Είναι διαφορετικό πράγμα να χάνεις κάτι σε μια μακρά περιπλάνηση και ιστορικά άγνωστη αποστολή, και άλλο να χαρίζεις την πνευματική, ιστορική σου κληρονομιά από αμέλεια και ωχαδελφισμό.

Το **πρώτο** είναι ατύχημα, θλιβερό βέβαια, που μπορεί όμως να συμβεί.

Το **δεύτερο**, είναι τεχνητή μεταποίηση που αλλάζει την κοίτη του ποταμού της ιστορίας.

Ομιλίες στο βιβλίο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου από το μακαριστό γέροντα π. Αθανάσιο Μυτιληναίο.

Ερμηνεία εις την Αποκάλυψη, 2η συνέχεια από την 19η Ομιλία 29/3/1981

«καὶ ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ, ὡς τὰ σκεύη τὰ κεραμικὰ συντριβήσεται, ὡς κἀγὼ εἴληφα παρὰ τοῦ πατρός μου» *(Απ. 2, 2629)*

Γράφει εἰς τόν Τιμόθεον: «Τοῦτο δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποί· ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι,... ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι» (2 Τιμ. 3, 15). Δηλαδή: «Τοῦτο νά γνωρίζης· στίς ἔσχατες ἡμέρες θά σταθοῦν δύσκολοι καιροί, γιατί οἱ ἄνθρωποι θά γίνουν φίλαυτοι, φιλάργυροι, –καί λοιπά–, θά ἔχουν μόρφωσιν –«Μόρφωσις» θά πῇ «σχῆμα». Ἀπό τό «μορφή», «μόρφωμα», «καλούπι», «σχῆμα»· «ἐμφάνισι ἐξωτερική»– θά ἔχουν σχῆμα εὐσεβείας –Θά κάνουν εὐλαβῶς τόν σταυρό τους, θά φοροῦν σεμνά ροῦχα, θά πηγαίνουν στήν ἐκκλησία–, ἀλλά τήν δύναμιν τῆς εὐσεβείας θά τήν ἔχουν ἀρνηθῆ»!

Ὑπογραμμίζω καί σημειώνω ξανά, ὅτι ὁ Ἀπόστολος ἀναφέρει αὐτήν τήν κατάστασι σάν ἕνα σημάδι τῶν ἐσχάτων καιρῶν! Δηλαδή οἱ εὐσεβεῖς λεγόμενοι ἄνθρωποι θά εἶναι κατ' ἐπίφασιν εὐσεβεῖς· θά ἔχουν ἕνα σχῆμα εὐσεβείας· δέν θά ἔχουν τήν δύναμι τῆς εὐσεβείας. Ἄν ὅμως λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι στό Εὐαγγέλιον ἡ λέξις «εὐσέβεια» σημαίνει ὅλο τό περιεχόμενον τῆς Πίστεως, τότε τό «μυστήριον τῆς εὐσεβείας» εἶναι ὁ Χριστιανισμός. Ἀλλά ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ζεῖ τήν εὐσέβεια, ἔχει τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καί ἔχει δύναμι· ἔχει δύναμι πνευματική· ἔχει πολλή δύναμη πνευματική! Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν ζῇ ἀληθινά, ἀλλά ἐπίπλαστα, κατ' ἐπίφασιν ὅπως σᾶς εἶπα, ἐξωτερικά, κι ἔχει ἀρνηθῆ στήν πραγματικότητα τήν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἐσωτερικά εἶναι ἕνας νεκρός. Μή μᾶς κάνει ἐντύπωσι· εἶναι ἕνας νεκρός!

Σήμερα πολλοί πιστοί, πολλοί θεολόγοι, πολλοί θεολογοῦντες, ἔχουν μεταβάλει τήν θεολογίαν σέ συζήτησι! Αὐτή ἡ ἀληθινή, αὐτή ἡ γόνιμη γνῶσι τοῦ Θεοῦ, πρέπει νά μέ διαποτίζῃ μέχρι τήν τελευταία ἀκρίτσα τῆς ὑπάρξεώς μου, μέ τόν ἴδιο τρόπο πού ἡ τροφή μές στό αἷμα φθάνει μέχρι τό τελευταῖο κύτταρο τοῦ ὀργανισμοῦ καί τό τρέφει!

Ἐξ ἄλλου αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τῆς θεολογίας· νά μέ διαποτίζῃ καί νά μέ κάνῃ θεοειδή· νά μέ μεταβάλῃ σέ χριστοειδή ἄνθρωπο. Ἐμεῖς ὅμως καταφέραμε τήν θεολογία νά τήν κάνωμε συζήτησι, κουβέντα, καί ὄχι πίστι καί ζωή! Ἐγίναμε δυστυχῶς, ὅπως σημειώνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «συζητηταί τοῦ αἰῶνος τούτου» (1 Κορ. 1, 20)!

Ἀκόμη, βλέπομε ὅτι οἱ ναοί κτίζονται λαμπροί καί κάθε μέριμνα καταβάλλεται γιά τήν διακόσμησί τους. Ἀμελοῦνται ὅμως οἱ ζῶντες Ναοί τοῦ Θεοῦ, οἱ Χριστιανοί!

Οἱ ναοί ἐκ μέρους τῶν ἐφημερίων τυχαίνουν κάθε ἐπιμελείας. Βλέπετε τόν ἐφημέριο νά κτίζῃ τόν ναό, νά βάζῃ ὡραῖο ξυλόγλυπτο τέμπλο, ὡραῖα καθίσματα, ὡραῖες εἰκόνες βυζαντινῆς τεχνοτροπίας, ὡραία βυζαντινή μουσική, ὥστε ὅλα νά εἶναι λαμπρά, ὅλα ὡραῖα. Καμμιά κατηγορία σ' αὐτά. Προσέξτε! καμμιά κατηγορία! Ἀλλά, ὅταν περιορίζουμε τό βάρος εἰς τό σημεῖον αὐτό καί ἐγκαταλείπουμε τούς ζώντας Ναούς τοῦ Θεοῦ, τούς Πιστούς, μέ ἀποτέλεσμα αὐτοί νά ἀραχνιάζωνται καί γκρεμίζωνται, ὅταν δηλαδή δέν ἀσκοῦμε ποιμαντικό ἔργο, γιά νά γίνουν οἱ Χριστιανοί μας πραγματικά ζωντανοί Ναοί τοῦ Θεοῦ, τότε μποροῦμε νά μιλοῦμε γιά μία νέκρωσι.

Ἀκόμη, φωτίζουν πολυέλαιοι τούς ναούς μας καί διαλέγουμε μάλιστα τί πολυελαίους θά βάλουμε, πού νά δώσουν κάποτε καί ἕνα ἅς τό ποῦμε μυσταγωγικό κλῖμα, μία μυσταγωγική ἀτμόσφαιρα, ἕνα ὡραῖο φῶς! ἀλλά ἔσβησε, ἀγαπητοί μου, τό φῶς τῶν Χριστιανῶν!

Λέγει ὁ Κύριος: «Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ματθ. 5, 14). Ἄραγε, οἱ Χριστιανοί σήμερα εἶναι φῶτα μέσα εἰς τόν κόσμο;... Λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἕνας μόνο Χριστιανός ζήλῳ πεπυρωμένος δύναται νά διορθώσῃ ὁλόκληρον δῆμον». Μήπως ὑπάρχει αὐτό σήμερα;... Δυστυχῶς, ὑπάρχει νέκρωσις! Ὀρθῶς ἐλέχθη ὅτι κάποτε τά ἅγια ποτήρια ἦσαν ξύλινα, ἀλλά οἱ Χριστιανοί ἦσαν χρυσοί. Σήμερα τά ἅγια ποτήρια εἶναι χρυσά, ἀλλά οἱ Χριστιανοί εἶναι ξύλινοι!

Παρατηροῦμε ἀκόμη, σέ ἐπίσημες ἡμέρες εὐγνωμοσύνης πρός τόν Θεόν –ἐθνικές ἑορτές καί λοιπά–, πού τελοῦνται δοξολογίες σέ κάθε μητροπολιτικό ναό τῆς πατρίδος μας, ὅτι ὅλη ἡ ἐπισημότης πού πλαισιώνει τόν χῶρον τοῦ ναοῦ γιά τήν δοξολογίαν πρός τόν Θεό δέν εἶναι παρά μία –θά περιοριστῶ μόνο σ' αὐτή τήν λέξι– κουφότης. Μία κουφότης καί τίποτε ἄλλο!

Δικαίως λοιπόν ὁ Κύριος θά ἐπανελάμβανε, σέ κάθε ἐποχή καί σέ ὅλους μας, ὅτι ὄνομα ἔχομε ὅτι ζοῦμε, ἀλλά ἐσωτερικῶς εἴμεθα νεκροί! Ἐξωτερικῶς, βλέπει κανείς τό στίλβωμα, τό γυάλισμα τῆς δῆθεν εὐσεβείας μας· ἐσωτερικῶς, βλέπει τήν νέκρωσί μας!

Μάλιστα ὑπάρχει ἕνα δημοσίευμα, πού δείχνει ὅτι ὑπάρχει καί μία εὐσεβοφάνεια, μάλιστα μία προοδευτική εὐσεβοφάνεια, ἡ ὁποία ὅμως ἐσωτερικά ἐμπεριέχει νέκρωσιν καί μυρίζει πτωμαΐνη! Τό ἤγρευσα ἀπό τό περιοδικόν «Ο ΣΩΤΗΡ». Στήν «Καθημερινή» δημοσιεύθηκε στίς ὀκτώ Μαρτίου τοῦ τρέχοντος ἔτους. Τό ἄρθρον δημοσιεύει ὁ ἐπίσκοπος Σηλυβρίας Αἰμιλιανός –Δικός μας, ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος, τοῦ κλίματος τῆς Κωνσταντινουπόλεως– μέ τόν τίτλον –προσέξτε, παρακαλῶ!– «Ἡ χριστιανική νέα θεολογία μετατρέπεται σέ κοινωνιολογία»! Καί ὁ συγγραφεύς τοῦ ἄρθρου μᾶς πληροφορεῖ σχετικῶς:

«Πολλά χριστιανικά κινήματα, τά τελευταῖα χρόνια, στήν Λατινική Ἀμερική καί στήν Εὐρώπη, θεμελιώνονται πάνω εἰς τήν ἀρχήν «Η Βασιλεία τοῦ Θεοῦ πραγματοποιεῖται ἐντός τῆς Ἱστορίας, ἐδῶ κάτω». Ο Χριστός ἦλθε γιά νά ἀπελευθερώσῃ τούς δεσμίους ἀπό τήν ἀνέχειαν, τήν πτωχείαν καί τήν φυλετικήν διάκρισιν. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον, ἐπείγει ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ ἀνθρώπου ὄχι τόσον ἀπό τήν προσωπική ἁμαρτία, ἀλλά ἀπό τό κοινωνικό μίασμα συστημάτων πού ἐπεβλήθησαν ἀπό τήν κοινωνική ἁμαρτία, τή μαζική. Καί ἐπομένως ἡ θέσις τοῦ γνησίου Χριστιανοῦ εὑρίσκεται στήν πλευρά τοῦ Σοσιαλισμοῦ» (Εν περιοδικῷ «Ο ΣΩΤΗΡ», 1831981, ἀριθμός φύλλου 953).

Ὅσοι καταλαβαίνετε, καταλαβαίνετε! Χάρηκα, πού ἡ κριτική πού ἔγινε σ' αὐτό τό ἄρθρο ἀπό τό περιοδικόν «Ο ΣΩΤΗΡ» ἦταν ὡραῖα κριτική. Ἀπερίφραστα χαρακτηρίζει τό ἄρθρο αὐτό αἱρετικό. Ἀπερίφραστα! Κι ἐγώ θά τό σχολιάσω λίγο περισσότερο. Ἀγαπητοί μου, προσέξτε.

Ὅταν φθάνωμε στό σημεῖο νά μετατρέπουμε τήν χριστιανικήν θεολογίαν σέ κοινωνιολογία, νά τήν μεταβαπτίζουμε σέ «νέα θεολογία» καί νά λέμε ὅτι αὐτή ἡ νέα θεολογία δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά –ὅπως σαφῶς λέγει– «ἡ πραγματοποίησι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ μέσα στήν Ἱστορία, ἐδῶ στήν γῆ», αὐτό εἶναι φοβερόν! Καί, ὅταν λέμε ὅτι ὁ Χριστιανισμός δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ ἀπελευθέρωσι τοῦ ἀνθρώπου ὄχι ἀπό τήν ἁμαρτία ἀλλά ἀπό τήν πτωχεία, ἀπό τήν δουλεία, ἀπό τίς φυλετικές διακρίσεις καί γενικά ἀπό τά κοινωνικά συστήματα πού ὑπάρχουν καί κυβερνοῦν τούς ἀνθρώπους καί τούς κάνουν δυστυχισμένους, αὐτό εἶναι αἵρεσις!

Αὐτή εἶναι ἡ νέα θεολογία!... Μά εἶναι φοβερόν! Διότι ἄν φθάνωμε νά φτιάξωμε ἕναν Χριστιανισμό, πού θά θεραπεύσῃ τίς κοινωνικές πληγές –τῆς πτωχείας, τῶν φυλετικῶν διακρίσεων καί λοιπά– καί δέν μᾶς ἐνδιαφέρει τό θέμα τῆς ἁμαρτίας, καί λέμε ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐδῶ στήν γῆ καί ἀγνοοῦμε τόν Οὐρανό, τότε ἔχουμε πλήρη σεκουλαρισμό, δηλαδή ἕνα Χριστιανισμό τοῦ νῦν αἰῶνος. Ἐάν ὑποστηρίζεται ὅτι αὐτό εἶναι ὁ Χριστιανισμός, τότε πέστε μου ποιά εἶναι ἡ ἀλήθεια;

Ἡ ἁμαρτία, ἀγαπητοί μου, εἶναι μία πραγματικότης· καί ἡ μετάνοια, ἡ ἐπιστροφή ἀπό τήν ἁμαρτία πρός τόν Θεό, εἶναι ἡ ἀλήθεια. Δέν εἶναι ἔργον τῆς Ἐκκλησίας νά τρέχῃ νά καλύπτῃ κοινωνικές πληγές. Προσέξατέ το! Αὐτό εἶναι δευτερεῦον ἔργον. Τό κύριον ἔργον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά θεραπεύῃ τήν ἁμαρτία καί νά προετοιμάζῃ τούς ἀνθρώπους διά τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Διότι «οὐ γάρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν –δέν ἔχομε ἐδῶ μένουσα πόλι, μένουσα πατρίδα–» (Ἑβρ. 13, 14). Ἐξ ἄλλου ὁ θάνατος τό δείχνει αὐτό. Ο Χριστιανισμός ἦλθε νά μᾶς ἀφθαρτίσῃ καί νά μᾶς ἀθανατίσῃ. Αὐτά τά ἀγαθά δέν ὑπάρχουν ἐδῶ στή γῆ. Ἐδῶ στή γῆ ὑπάρχουν ἁπλῶς οἱ προϋποθέσεις γιά τήν ἐπίτευξι αὐτῶν. Θά φύγουμε, ἀγαπητοί μου, ἀπό 'δῶ· δέν εἶναι ἐδῶ ἡ πατρίδα μας· δέν θά ἐγκατασταθοῦμε ἐδῶ.

Ὅταν μάλιστα μιλοῦμε –καί παλιά σᾶς τό εἶχα πῆ– γιά κόκκινους καί πράσινους παραδείσους, αὐτό εἶναι αἵρεσις κοινωνικῆς διαστάσεως. Αἵρεσις! Διότι δέν εἶναι ὁ παράδεισος ἐδῶ πάνω στή γῆ. Ο Χριστός εἶπε σαφῶς «Η Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστιν» (Λουκ. 17, 21), δηλαδή εἶναι

+ π. Αθ. Μυτιληναίος

μέσα μας. Δέν εἶναι ἕνα καθεστώς ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Η Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀναγέννησις τοῦ ἀνθρώπου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ! Αὐτό εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ· καί αὐτό δέν ἔρχεται μετά παρατηρήσεως, μετά τυμπανοκρουσιῶν καί ἐξαγγελτηρίων καί δημοσιεύσεων. Ὁ καθένας βρίσκει τόν δρόμο του, βρίσκει τήν Δαμασκό του· ἀνοίγουν τά μάτια του ἀπ' τό σκοτάδι στό φῶς, βρίσκει τόν Χριστόν, καί σώζεται. Αὐτό εἶναι ὁ Χριστιανισμός.

Τώρα, ἄν οἱ Χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι θἄβλεπαν γύρω τους τήν ἀδικία, θά ἤθελαν μέ κάθε τρόπο νά βοηθήσουν τούς συνανθρώπους των νά μήν εἶναι πτωχοί, νά ἐπικρατῇ ἡ δικαιοσύνη ἐπί τῆς γῆς καί λοιπά, αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶναι ἐπιπτώσεις τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας· ἀλλά δέν εἶναι τό κύριον ἔργον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Δέν ἦλθε ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου, νά ἐπιβάλῃ τήν δικαιοσύνην ἐπί τῆς γῆς μέ τήν ἔννοια πού τή θέλουν τά κοινωνικά συστήματα.

Κάποτε ἕνας νεαρός πῆγε καί εἶπε τοῦ Κυρίου: «Διδάσκαλε, θέλω νά γίνῃς διαιτητής μεταξύ ἐμοῦ καί τοῦ ἀδελφοῦ μου, γιά τό χώρισμα τῆς πατρικῆς μας περιουσίας», καί ὁ Κύριος τοῦ ἀπήντησε: «Ἄνθρωπέ μου, ποιός μέ κατέστησε μεριστήν ἤ δικαστήν;» (Λουκ. 12, 14). Κι ἀντί νά πῇ κάτι, νά μιλήσῃ γιά κοινωνική δικαιοσύνη ἤ νά προβῇ, ἔστω καί ὑποδειγματικά, σέ κάποια ἐνέργεια, ὥστε νά τό ἰδοῦμε ἐμεῖς οἱ μετέπειτα ἄνθρωποι καί νά ἀσκοῦμε αὐτή τήν δικαιοσύνη ἐπί τῆς γῆς κατά τά καλούπια τῶν κοινωνικῶν συστημάτων, –τί ἔκανε ὁ Κύριος;– ἐστράφη πρός τούς γύρω Του καί λέγει: «Ὁρᾶτε καὶ φυλάσσεσθε ἀπὸ πάσης πλεονεξίας» (Λουκ. 12, 15)!

(συνεχίζεται)

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ 85ον

Α' ΘΕΟΛΟΓΙΑ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

Η εφημερίδα μας σε συνέχειες θα δημοσιεύει την «Ορθόδοξη Δογματική» προς εδραίωση της Ορθοδόξου Πιστεώς μας

του πρεσβύτερου Ευστάθιου Κολλά Ορδόδοξος Θεολόγος, εκκλ/κος συνήγορος, επίτιμος πρόεδρος εφημ. κληρου Ελλάδος

2. Μετάνοια: Πολλές θρησκείες εν όψει του Θανάτου ομιλούν περί Μετανοίας. Ο Ιουδαϊσμός ομιλεί για μετάνοια: α) Λόγω απειλής του θανάτου, β) Διότι θεωρείται η Μετάνοια προϋπόθεση της σωτηρίας. Η προσπάθεια περί Μετανοίας στηρίζεται στον άνθρωπο. Ο άνθρωπος μετανοεί αφ' εαυτού (= από μόνος του) και σώζεται «Μετάνοια εις σωτηρίαν αμετάκλητον κατεργάζεται» (Β΄ Κοριν. 7, 10).

Το κήρυγμα του Κυρίου περί Μετανοίας σχετίζεται με την Βασιλεία του Θεού εν όψει της ελθούσης βασιλείας των ουρανών:

α) Είναι κήρυγμα χαράς διότι ήρθε η Βασιλεία, ο Θεός, η ζωή. β) Είναι απόφαση της στιγμής: Τώρα θα μετανοήσω, όχι όταν θα γεράσω, ή «αγρόν ηγόρασα...». Υπακοή στην κλήση του Θεού αυτή τη στιγμή, τώρα. Και Μετάνοια όχι αφ' εαυτού (= κατά τη δική σου γνώμη) αλλά υπακοή στην πρόσκληση του Θεού. Η Χάρις (= προσωπική εκδήλωση της αγάπης του Θεού) σε καλεί να ανοίξεις την πόρτα του είναι σου (= της ύπαρξής σου) και εσύ πρέπει να υπακούσεις. Ο άνθρωπος δηλαδή παρομοιάζεται με πόρτα σπιτιού χωρίς εξωτερική κλειδαριά, που σημαίνει ότι για να μπει κάποιος, πρέπει να του ανοίξουμε από μέσα, με την θέλησή μας. γ) Απάρνηση πολλών αγαθών της ζωής, όχι από περιφρόνηση, αλλά χάριν της πραγματικής ζωής, «ός δ' αν απολέση (= λύσει, απελευθερώσει από τα δεσμά) την εαυτού ψυχήν... ούτος σώσει αυτήν...», (Μάρκ. 8, 35). Το ακολουθείν την «χάριν» του Θεού είναι: α) Μετάνοια ως ταπείνωση, διότι δεν είναι δικό μας έργο. Αποδοχή δηλαδή με νηπιακή αγνότητα, όχι λόγω αθωότητος, αλλά λόγω της απέραντης εμπιστοσύνης και εξάρτησής μας από το Θεό. Στο Δείπνο του Θεού έρχονται οι ασθενείς, οι αδύναμοι και οι αμαρτωλοί. Μετάνοια πραγματική είναι η παντελής μεταστροφή και όχι επιδιορθώσεις.

3) Χαρά της Σωτηρίας: Το κήρυγμα του Κυρίου είναι Ευ-αγγέλιο (= καλή αγγελία – είδηση) κήρυγμα χαράς εκ της Μετανοίας. Είναι η χαρά μεγάλη και διάφορος της χαράς του κόσμου, διότι υπερνικά τον θάνατο, είναι χαρά ζωής. Βάση της χαράς αυτής είναι η αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο. Γιατί χωρίς τον Θεό δεν υπάρχει δυνατότητα λύτρωσης.

Ο Θεός χαίρεται για την Δημιουργία Του, «και είδεν ο Θεός τα πάντα, όσα εποίησε και ιδού καλά λίαν...» (Γεν. 1, 31). Η χαρά του ανθρώπου είναι ανταπόδοση της χαράς του Θεού προς τον άνθρωπο και της χαράς του ανθρώπου προς τον Θεό. Είναι η βαθύτατη δομή (= διάρθρωση), η ουσία της ζωής του πιστού, ότι βρήκε τον Θεό. Η χαρά της σωτηρίας είναι διαφορετική από την χαρά του κόσμου, ο οποίος χαίρεται μεν, αλλά για να κλάψει ύστερα, όπως ο πονηρός δούλος του Ευαγγελίου, «... ουκ έδει και σε ελεήσαι τον συνδουλόν σου, ως και εγώ σε ηλέησα; Και οργισθείς ο κύριος αυτού παρέδωκεν αυτόν τοις βασανισταίς έως ού αποδώ παν το οφειλόμενον» (Ματθ. 18, 23-35).

Η χαρά της σωτηρίας είναι διαρκής συνάντηση με το αιώνιο. Είναι εορταστικό δείπνο (= τράπεζα). Ο Χριστιανισμός δεν εκφοβίζει, ούτε τρομοκρατεί, αλλά ενθαρρύνει. Τα αντίθετα ισχύουν όπου απουσιάζει η χαρά της αγάπης για τον Θεό. Στην Καινή Διαθήκη οι ευσεβείς εκ των Ιουδαίων, κατά τεκμήριον (= γνώρισμα, συμπέρασμα), στερούνται χαράς (ο γογγυσμός των Φαρισαίων, του μεγάλου αδελφού της παραβολής του Ασώτου, κλπ).

(συνεχίζεται)

συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο

ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ. Πόση ήταν! Πόση εμείνε! Και τι απόχινε...

2. – Η Μητρόπολη Λάρισας, την εποχή Σεραφείμ Ορφανού, βρέθηκε, κατά παράδοξο τρόπο, να είναι **συνεταίρος** με την Μητρόπολη Φθιώτιδος, επί κυρού Δαμασκηνού Παπαχρήστου, σε ένα "**φιλέτο**" 9,4 στρεμμάτων, παραθαλάσσιο στην περιοχή του Καραβόμυλου.

Ήταν μια εποχή που ο αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ και αρκετοί "άγιοι" δεσποτάδες συνήργησαν να ψηφιστεί ο νόμος 1811/88 ώστε να καταργηθεί ο Ο.Δ.Ε.Π. και την διοίκηση και διαχείριση να την πάρει η Διαρκής Ιερά Σύνοδος.

Με αυτήν την πονηρή διάταξη ο αρχιεπίσκοπος πήρε στα χέρια του δικτατορικές εξουσίες, και έγινε σχεδόν απόλυτος κυρίαρχος στα θέματα της εκκλησιαστικής περιουσίας. Συγκεκριμένα αναφέρει ο Νόμος: «**Από τη δημοσίευση του νόμου αυτού η διοίκηση και διαχείριση της αστικής εν γένει περιουσίας των ιερών μονών, που δεν συμβάλλονται στη σύμβαση, περιέρχεται στη Διαρκή Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος**» (Ν. 1811/88 ΦΕΚ 231/Α/88 – Αρθ. 2, παρ. 3).

Τα γεγονότα που ακολούθησαν απέδειξαν πως ο αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ την τακτοποιούσε... κατάλληλα. Ο δημοσιογράφος κ. Σακελλαρίου έγραφε στο "**ΒΗΜΑ**": «**... κάτι σύγχρονοι Αννίβες** – εμφανίζονται – **προ των πυλών της Ιεράς Συνόδου και μερικοί λαϊκοί με αρχιερατικά ονόματα ή θλιβεροί αχθοφόροι βαρύγδουπων τίτλων... άρχισαν να συνωστίζονται στους διαδρόμους και στα γραφεία του κτιρίου της Ι. Συνόδου και της αρχιεπισκοπής και συζητούν με διαφόρους "ειδικούς" και μη συμβούλους για το ποια μορφή πρέπει να πάρει η "οικονομική υπηρεσία" της Ιεράς Συνόδου, ώστε να ικανοποιηθούν πιο γρήγορα και αποτελεσματικά οι αρπακτικές τους διαθέσεις...**».

Οι περιπτώσεις της διασπάθισης της εκκλησιαστικής περιουσίας πολλές. Η **μία**, όπως αποκάλυψε ο μακαρίτης πια Μένιος Κουτσόγιωργας, ήταν: Σας μεταβιβάζω – υπόσχεση Σεραφείμ – την Μοναστηριακή περιουσία, αλλά δεν θα καταργήσετε τις Συντακτικές Πράξεις 3 & 7/74 της Δικτατορίας, ώστε να μην μπορούν οι δώδεκα διωχθέντες Μητροπολίτες να προσφύγουν στην δικαιοσύνη!

Η **δεύτερη**, για να μπορεί εύκολα να βουλώνει στόματα, ώστε να μην μιλούν – γράφουν και του διαταράσσουν τη θολή γαλήνη του, να μη του γίνεται καμιά υπόμνηση των ανομημάτων τους.

Η **τρίτη**, να μπορεί να ικανοποιεί... υπάκουα "πνευματικοπαίδια", άφωνους υπηρέτες των σχεδίων του και κομπάρσους των ιδιοτελών επιδιώξεών του.

Και **τέταρτο**, να τακτοποιήσει τους πρόθυμους – σαν ανταπόδοση – που του έδωσαν την ψήφο τους για να αναρριχηθεί στον αρχιεπισκοπικό θρόνο, χωρίς να εισπράξουν – μετάθεση ή χειροτονία κάποιου δικού τους παιδιού – σοβαρό αντάλλαγμα.

Ο Φθιώτιδος κ. Δαμασκηνός ήταν το δεξιό εξαπτέρυγο του Σεραφείμ από την πρώτη στιγμή. Μ' αυτόν βγήκε στη τηλεόραση την επομένη της εκλογής του και διάβασε ένα φανταστικό απόσπασμα από το λογοτεχνικό βιβλίο του π. Χριστοφ. Καλύβα «Έτσι σπουδάζουν οι πτωχοί», ότι αυτός ήταν ο όρκος αφοσιώσεως που έδιναν στις οργανώσεις οι επίσκοποι!

Σ' αυτόν, που τον κάλυψε σε διάφορες περιπτώσεις, για να βγάλει την υποχρέωση (ο Σεραφείμ) του έκανε αυτό το... δωράκι (οικόπεδο Καραβόμυλο). Είχε όμως παραπονούμενο τον προστατευόμενό του, τον Λαρίσης, που έφερε και το όνομά του Σεραφείμ (Ορφανός). Αυτός του είχε παραχωρήσει οίκημα – βίλα- δίπλα στην δική του στον Μαραθώνα για διακοπές και επί πλέον του διεμόρφωσε σουίτα στο τρίτο όροφο του επισκοπείου στη Λάρισα. Γι' αυτό και για άλλα, τον έκανε συνεταίρο στο κτηματάκι "**φιλέτο**" 9,4 στρ. στον Καραβόμυλο, με την "**υπόσχεση**" ότι θα φτιάξουν παιδικές κατασκηνώσεις (Η Μητρ. Φθιώτιδος είχε σύγχρονες μεγάλες κατασκηνώσεις στο Καινούριον της Λοκρίδος και η Μητρ. Λάρισας τις είχε διαλύσει).

Στις 13 Σεπτεμβρίου 1989 το απόγευμα ακούστηκε η Αρχαγγελική φωνή: «Ταύτη τη εσπέρα την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου· α δε ητοίμασας τίνι έσται;» (Λουκ. 13, 20). Έτσι ο μακαρίτης Σεραφείμ δεν πρόλαβε να χαρεί το δωράκι που του έκαμε ο πνευματικός του πατέρας αρχιεπ. Σεραφείμ.

Ο αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ για να καλύψει το βούρκο που είχε γεμίσει ο Λαρίσης Σεραφείμ, αμέσως διόρισε τοποτηρητή στη μητρόπολη Λάρισας τον Ελασσώνας Σεβαστιανό, και επειδή κάτι δεν του άρεσε, τον αντικατέστησε με τον υποτακτικό του τον Καρδίτσης Κλέοπα. Αλλά κι αυτός δεν άντεξε για πολύ και παραιτήθηκε. Με το σαράντισμα χειροτονεί τον Δημήτριο Μπεκιάρη και τον στέλνει στη Λάρισα ως δεσπότη με συνοδεία 2.000 αστυνομικών, ΜΑΤ, ΕΚΑΜ... Κι αυτός δεν πρόλαβε να χρονίσει διότι παραιτείται και φεύγει. Τότε στέλνει ως έξαρχο-τοποτηρητή, τον Θηβών Ιερώνυμο – σημερινό Αρχιεπίσκοπο – που κι αυτός σύντομα εγκαταλείπει την Λάρισα και φεύγει.

Ακολουθεί ως Έξαρχος-Τοποτηρητής ο Σερρών Μάξιμος ο οποίος είχε κι αυτός την ίδια τύχη. Τώρα έχουμε πρωτοτυπία γιατί αναλαμβάνει η Ι. Σύνοδος Τοποτηρητής και διορίζει τον ιερέα π. Δημ. Καρανίκα ως αρχιερατικό επίτροπο. Κι αυτός δεν στεριώνει αφού δύο φορές παραιτείται σε ενάμιση χρόνο!

Την Πέμπτη 9 Ιανουαρίου 1992 ο Σεβασμιώτατος π. Θεολόγος έχοντας τις τέσσερις ομόφωνες αποφάσεις του ΣτΕ (3795/90, 3804/90, 3805/90 και 3337/91) έρχεται στην μητρόπολη και αναλαμβάνει τα αρχιερατικά του καθήκοντα που του είχαν ανακοπεί με τις Συντακτικές Πράξεις 3 & 7/74 της Δικτατορίας.

Με απόφαση της Πολιτείας διώχθηκε πριν 17 χρόνια, και εκ νέου με απόφαση της ίδιας της πολιτείας επανήλθε στα καθήκοντά του, αν και ο αρχιεπ. Σεραφείμ με κανένα τρόπο δεν ήθελε τον Θεολόγο στην Λάρισα, φοβούμενος αποκαλύψεις.

Με το που αναλαμβάνει τα μητροπολιτικά καθήκοντα αποστέλλει τηλεγράφημα στην Ιερά Σύνοδο λέγοντας: «Από σήμερα αναλαμβάνω πλήρως τα μητροπολιτικά μου καθήκοντα». Ο Σεραφείμ οργισμένος συγκαλεί αμέσως την Διαρκή Ιερά Σύνοδο και θέτει σε διαθεσιμότητα τον Θεολόγο – ενώ δηλώνει ότι δεν τον αναγνωρίζει ως μητροπολίτη – και την μητρόπολη Λάρισας την θέτει "εν χηρεία" κάνοντας παράλληλα και τις περισπούδαστες δηλώσεις: «Θα μιλήσω ως Σεραφείμ τώρα... **Να πάει να κόψει τον λαιμό του...** Η Εκκλησία αποφάσισε και τον έθεσε στην διάθεσή της...» και έδωσε εντολή να σφραγιστεί το επισκοπεί, αφού όρισε ως τοποτηρητή και πάλι τον Καρδίτσης Κλεόπα και αυτός ως αρχιερατικό πάλι τον ιερέα Δημ. Καρανίκα, ο οποίος αρνήθηκε τον διορισμό.

Ο π. Θεολόγος ασκούσε κανονικά τα μητροπολιτικά του καθήκοντα. Η παράνομη **Σεραφειμική Τοποτηρητεία** έδρευε στον Ι.Ν. των Αγ. Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, ο δε τοποτηρητής Καρδίτσης, βλέποντας το μπάχαλο που επικρατούσε, παραιτήθηκε. Τότε ο Σεραφείμ διορίζει τοποτηρητή Λαρίσης τον επιστήθιο φίλο του τον Φθιώτιδος Δαμασκηνό διότι έπρεπε, με κάθε θυσία κάποιος να καλύψει τις βρωμιές του Σεραφείμ Ορφανού. Στη συνέχεια ο Δαμασκηνός ορίζει αρχιερατικό τον π. Αθ. Τσίντζη, ο οποίος μη αντέχοντας τις πιέσεις του Σεραφειμικού κονκλαβίου παραιτήθηκε.

Αρχές του 1992 όρισε ως αρχιερατικό τον π. Νεκτ. Κατσαμπάνη, έναν καλό κληρικό, ήπιου χαρακτήρα, ηθικό, τίμιο, δίκαιον, αλλά όμως δεν είχε την δύναμη να επιβληθεί στους σκληροτράχηλους της επιμελητείας. Πέρασε όμως από αρκετές δοκιμασίες αυτή η σύντομη θητεία του, αφού η παραμονή της έκτακτης σύγκλησης της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, που είχε ως στόχο να τελειώσει με το εκκλησιαστικό της Λάρισας, ήταν και η χαριστική βολή του.

Για αρκετές ημέρες ο τύπος προεξοφλούσε ότι η έκτακτη αυτή συνεδρίαση της 2ας Ιουνίου '92 ήταν το οριστικό τέλος για τον Θεολόγο. Την παραμονή το απόγευμα συγκεντρώθηκε η ηγεσία της επιμελητείας στα γραφεία της και πίεζε αφόρητα τον αρχιερατικό – π. Νεκτάριο – να υπογράψει έτοιμο κείμενο το οποίο θα ήταν καθοριστικό την επόμενη ημέρα στην συνεδρίαση της Ιεραρχίας. Ο ίδιος αρνούνταν να το υπογράψει. Η πίεση αφόρητη. Έφθασαν συζητώντας κοντά στα μεσάνυχτα, οπότε υπέκυψε και το υπέγραψε. Φθάνοντας στο σπίτι του έπαθε καρδιακό επεισόδιο (έμφραγμα του μυοκαρδίου) και τις πρώτες πρωινές ώρες ήρθε το μοιραίο.

Την επόμενη ημέρα (2/6/92) ο Σεραφείμ – μετά την συνήθη προσευχή – ευδιάθετος, αφού το θέμα που τον ταλάνιζε τόσα χρόνια τελείωνε, ανέβηκε στο βήμα και άρχισε να διαβάζει το "**λαρισαϊκό**" (κατάπτυστο) κείμενο, οπότε παρεμβαίνει ο Φλωρίνης Αυγουστίνος:

- Μακαριώτατε, πάει-πάει...!

- Τί πάει, ρε Αυγουστίνε;

- Αυτός που το υπογράφει πάει, βρίσκεται στα αιωνίους μονάς...!

Πάγωσε η Ιεραρχία. Διακόπηκε η συνεδρίαση μέχρι να το επιβεβαιώσουν.

Μετά την επιβεβαίωση ο Σεραφείμ ζήτησε να αναβληθεί το θέμα και το έθεσε σε ψηφοφορία με την πρόταση να: «**αναβληθεί η λήψη αποφάσεως δι' ευθετώτερον χρόνον...**».

Την επόμενη ημέρα (3-6-92) ο τύπος έγραφε: «Ώδινεν όρος και έτεκεν μυν» χθες η Ιερά Σύνοδος. Και από κάτω: «Ενώ ανεμένετο να δοθεί λύση στο εκκλησιαστικό της Λάρισας παραπέμφθηκε για... ευθετότερο χρόνο» (Τα παραπάνω λίγα αποκαλύπτουν τον επίμονο και επίπονο διωγμό του π. Θεολόγου που χρησιμοποίησαν «αδελφοί εν Χριστώ» προκειμένου να τον εξοντώσουν).

Το δωράκι 9,4 στρεμ. στον Καραβόμυλο!

Ήταν μεσημέρι όταν χτύπησε το τηλέφωνο στο γραφείο των Αγωνιζόμενων. Στην άλλη άκρη της γραμμής φωνή άγνωστη ζητούσε να πληροφορηθεί εάν είμαστε οι άνθρωποι που αγωνιζόμαστε για τα δίκαια του επισκόπου Θεολόγου. Και αφού βεβαιώθηκε, άρχισε να εξιστορεί ό,τι άκουσε σε συμβολαιογραφείο που βρέθηκε για υπόθεσή του.

- Άκουσε – μας είπε – τον δεσπότη της Λαμίας να πιέζει τον συμβολαιογράφο να γίνει άμεσα η πώληση ενός κτήματος στον Καραβόμυλο που ανήκει και στην μητρόπολη Λάρισας. Ο συμβολαιογράφος αντιδρούσε διότι ήταν παράνομο αφού δεν είχε την υπογραφή και του Λαρίσης. Ο δεσπότης επέμεινε ότι αυτός μπορεί να υπογράψει αφού είναι τοποτηρητής και στη μητρόπολη Λάρισας.

Ο πληροφοριοδότης συνομιλητής μας τόνισε με έμφαση ότι, αύριο τελικά θα υπογραφεί το συμβόλαιο πώλησης...!

Σήμανε συναγερμός στα γραφεία της Μητρόπολης, και την επομένη βρεθήκαμε με τον άμισθο νομικό σύμβουλο του π. Θεολόγου κ. Αστέριο Τζιλάκα στο συμβολαιογραφείο της Λαμίας. Το τί επακολούθησε δεν περιγράφεται. Ο συμβολαιογράφος κατατρομαγμένος, ο αγοραστής με την τσάντα γεμάτη εκατομμύρια άφωνος, ο δεσπότης να μας εκλιπαρεί να συναινέσουμε ώστε να μην χαλάσει η δουλειά, και χαθεί η ευκαιρία. Άλλωστε δε θα μας άφηνε με το "**παράπονο**" θα έδινε και κάτι... και στο Θεολόγο!!! Η απόφασή μας καθαρή. ΟΧΙ. Καμιά βρώμικη συναλλαγή.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

συνέχεια από την 2η σελίδα

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Τον λύκο τον βλέπαν... τον ντορό ψάχναν

χιστής της έμπονης διακονίας των αγίων Αποστόλων, είναι ο διάδοχος των εξαγιασμένων αγίων Πατέρων που χειραγώγησαν την οικουμένη στην ενότητα και ομολογία της πίστης, γι' αυτό «**εμπαιγμών και μαστίγων πείραν έλαβον, έτι δε δεσμών και φυλακής, ελιθάσθησαν, επρίσθησαν, επειράσθησαν, εν φόνω μαχαίρας απέθανον...**» (Εβρ. 11, 35-36).

Ο επίσκοπος και οι συν αυτώ τί έκαναν στην "Ημερίδα" όταν δύο εκπρόσωπο της κυβέρνησης τους εμπαίζανε ως αφελείς, λέγοντας – ο μεν ένας που είναι και αναπληρωτής τομεάρχης στο υπουργείο Παιδείας – «**Η ελληνορθόδοξη συνείδηση αποτελεί την ταυτότητα του έθνους και την πυξίδα μας για το μέλλον... Εμείς ποτέ δεν υποστηρίξαμε την αφαίρεση του θρησκεύματος από τα απολυτήρια, αλλά είναι απόφαση της Δικαιοσύνης**».

Σ' αυτά τα χονδροκομμένα ψέματα δεν βρέθηκε κάποιος από την Πανελλήνια Ένωση ή ο Επίσκοπος να του πει: ΣΤΟΠ, κύριε Βουλευτά. Για ποιο μέλλον, για ποια ταυτότητα και για ποια πυξίδα μιλάτε;;; Και για ποια απόφαση της Δικαιοσύνης αναφέρεσθε, όσον αφορά την αφαίρεση του θρησκεύματος και της ιθαγένειας από τα απολυτήρια, όταν δεν υπάρχει τέτοια;

Και εφαρμόζετε με ταχύτητα αστραπής μία πρόταση της "Ανεξάρτητης Αρχής Προσωπικών Δεδομένων", που νομικώς δεν έχει δεσμευτικό χαρακτήρα, ενώ τρεις αποφάσεις του Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου της Χώρας (ΣτΕ) για τα θρησκευτικά στα σχολικά βιβλία ένα χρόνο τώρα, αρνείστε να τις εφαρμόσετε;

Και ο έτερος τα έβαλε με την προηγούμενη κυβέρνηση για το θρησκευτικό αποχρωματισμό της χώρας, λες και αυτοί δεν ήταν που ψήφισαν την κατάργηση της αργίας της Κυριακής, το σύμφωνο συμβίωσης, την μείωση των ωρών των θρησκευτικών, την κατάργηση της γιορτής των Τριών Ιεραρχών, τον αντιρατσιστικό νόμο... και ο ίδιος με μερικους άλλους πίεζαν την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ερωτώντας: «Για ποιο λόγο καθυστερεί την έκδοση των αστυνομικών ταυτοτήτων ασφαλείας (13/6/2016και 5/2/2018) (με το σφράγισμα-τσιπάκι) και για ποια "ελληνικά γράμματα και για ποια μακρά οθωμανική δουλεία" μιλούσε;

Όταν βλέπεις ολοκάθαρα το κατεστημένο να παίζει με τις λέξεις και να εμπαίζει με τις επαγγελίες, δεν σε απομένει άλλη στάση παρά η **οργή**. Λυπάμαι ειλικρινά γιατί βρίσκόμαστε στη δυσάρεστη θέση να καταμερίσουμε ευθύνες, διότι ο χαιρετισμός των εκπροσώπων της πολιτείας δεν ήταν μια στιγμιαία αβλεψία. Η ημερίδα ήταν μια μεγάλη ευκαιρία επειδή μπροστά σας είχατε τους πλέον αρμόδιους, που θεσμοθετούν αυτές τις αποφάσεις

Είχατε το... **το λύκο μπροστά σας κι εσείς ψάχνατε να βρείτε τον ντορό** (τα ίχνη);.

συνέχεια από τη σελ. 5

ΜΗΠΩΣ ΕΧΟΥΜΕ ΤΑ ΙΔΙΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ;;;

23 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ (1996)

«Θα μιλήσει ο Θεός»
(π. Θεολόγος)

του "**επιτιμίου της Ακοινωνησίας**", ο κ. Ιγνάτιος υπολόγισε ότι κανείς δεν θα τολμούσε να παραστεί στην εξόδιο ακολουθία, γι' αυτό έδειξε τη "**μεγάλη ευσπλαχνία**" του. Ζήτησε από την Ι. Σύνοδο (Σεραφείμ) να δείξουν "**επιείκεια**" στον κοιμηθέντα ακοινώνητον Θεολόγο. Παρά ταύτα στην εξόδιο ακολουθία – αγνοώντας τις απειλές Σεραφείμ – προέστη ο Σιδηροκάστρου Ιωάννης, συμπαραστατούμενους από τον Κιλκισίου Απόστολο, τον Δρυϊνουπόλεως κ. Ανδρέα, τον Καρυστίας κ. Σεραφείμ, τον επίσκοπο Ευρίπου Βασίλειο και τους συμμάρτυρες του Θεολόγου, Αττικής κ. Νικόδημο και Θεσσαλιώτιδος κ. Κωνσταντίνο. Παρέστησαν – αλλά φοβούμενοι να συμμετάσχουν – ο Λαγκαδά κ. Σπυρίδων, ο Σταγών κ. Σεραφείμ και ο επίσκοπος Αχελώου κ. Ευθύμιος. Επίσης παραβρέθηκαν και αρκετοί που έλαβαν και μέρος στην ακολουθία, Ηγούμενοι, Αρχιμανδρίτες, ιερείς, Μοναχοί και Μοναχές από όλη την Ελλάδα.

Ο κ. Ιγνάτιος, χολωμένος που παραβρέθηκαν Αρχιερείς και Ιερείς στην τέλεση της εξοδίου ακολουθίας του π. Θεολόγου χωρίς να προλάβει να βδομαδιάσει, έστειλε έγγραφο στις 12/8/1996 (αρ. πρωτ. 308) προς τον αρχιεπ. Σεραφείμ καταγγέλοντας:

«Μακαριότατε πάτερ και Δέσποτα, ασπαζόμενος πρώτον εν αγάπη και ευλαβεία πολλή τας τιμίας Υμών χείρας προάγομαι ίνα γνωρίσω Υμίν τα περί της κηδείας του Μητρ. κυρού Θεολόγου Πασχαλίδη... Από της Παρασκευής 2 Αυγούστου ήρχησαν να καταφθάνουν εις Λάρισαν Αρχιερείς, Αρχιμανδρίται, Ηγούμενοι, Μοναχοί, Μοναχαί, Ιερείς και πιστοί εξ όλης της Ελλάδος... ετέλεσαν την εξόδιον ακολουθίαν, συνιεργούργησαν και πολλοί Ηγούμενοι, Αρχιμανδρίται και Ιερείς και εν οίς ο Ιεροκήρυξ της καθ' ημάς Ι.Μ. Αρχιμ. Ιγνάτιος Μανδελίδης, και ο Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Κομνηνείου Αρχιμ. Αθαν. Μυτιληναίος και άπαντες οι Θεολογικοί θεωρούμενοι Ιερείς της καθ' ημάς Ι.Μ. τους περί 18 τον αριθμόν... Ταύτα γνωρίζων ευλαβώς υμίν παρακαλώ θερμώς δια τα καθ' Υμάς. Μετά βαθυτάτου σεβασμού ευπειθέστατος ο Λαρίσης και Τυρνάβου Ιγνάτιος».

Η κακότητα στο αποκορύφωμά της. Τον λιθοβολούσαν και τον τοξοβολούσαν μέχρι τελευταίας στιγμής, συνεχίζοντας και μετά θάνατον να ασχημονούν!

Η Ιερά Σύνοδος στην συνεδρίαση της 27ης Αυγούστου αποφάσισε (μεταφέρουμε δημοσίευμα). ΚΑΛΟΥΜΕ: «**σε απολογία τους Μητροπολίτες που κήδεψαν τον Θεολόγο...**». «**Σε... πειθαρχικές διώξεις των Μητροπολιτών που κήδεψαν τον μακαριστό κυρό Θεολόγο προχωρεί η Ιερά Σύνοδος εγκαλώντας τους, σύμφωνα με την κλήση σε απολογία που τους εστάλη, για δύο αντικανονικά παραπτώματα τα οποία έχει προσάψει με έγγραφη καταγγελία του ο Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Ιγνάτιος**» (Ημερ. Κήρυκας, Κυρ. 29 Σεπτεμ. 1996).

Ήταν πριν από 23 χρόνια όταν έπαιρνε τέλος η μαρτυρική πορεία του οσίου επισκόπου π. Θεολόγου. 22 χρόνια (1974-1996) τον χτυπούσαν αλύπητα γιατί η παρουσία του τους ενοχλούσε. Τον φοβήθηκαν και νεκρό γιατί ακτινοβολούσε η αγιότητά του. Τέλος ο διωγμός μεταφέρθηκε στους κληθέντας σε απολογία επισκόπους και ιερείς που του έψαλαν την εξόδιο ακολουθία, παραβαίνοντας τη συνοδική απαγόρευση.

"Εις τους αιώνας ουκ ηκούσθη" τόσο μεγάλη και ελεεινή ασέβεια. Ποτέ, μα ποτέ δεν ασέβησαν τόσο σ' ένα νεκρό, και μάλιστα άγιο...

ΜΗΠΩΣ ΕΧΟΥΜΕ ΤΑ ΙΔΙΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ;;;

23 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ (2019)

«Ο Θεός μίλησε...»

Ο νέος επίσκοπος Λάρισας, φάνηκε ότι ήρθε με καλές διαθέσεις, άρχισε με τα τρισάγια, με τη ρητορική του ικανότητα και με τη διπλωματική του ευστροφία να διαμορφώνει ένα καλό κλίμα.

Φέτος (2019) θέλησε να τιμήσει τον προκάτοχό του μητροπολίτη π. Θεολόγο στο 23ο μνημόσυνο στον Μητροπολιτικό Ναό του Αγ. Αχιλλείου, όπως αρμόζει – κατά την άποψή του και την εκκλησιαστική τάξη – σε ένα κοιμηθέντα πρώην Μητροπολίτη.

Στην εφημερίδα μας (φύλλο 265-266) παρουσιάσαμε ένα μικρό αλλά τραγικό οδοιπορικό κατά το οποίο ο ναός αυτός είχε μεταβληθεί σε πραιτώριο που ένας μικρός όχλος και ελάχιστοι υπερφίαλοι άρχοντες καθοδηγούμενοι από τους Γραμματείς και Φαρισαίους (Σεραφείμ, Καρπαθάκη, Επιμελητεία) ζητούσαν την εξόντωση του οσίου Θεολόγου φωνασκώντας: "ουκ ακούεις πόσα σου καταμαρτυρούσι;" (Ματθ. 27, 13).

Γι' αυτό αποτολμήσαμε και συμπιέσαμε σε λίγες γραμμές τα γεγονότα, για να έχει μία αμυδρά εικόνα, το γιατί δεν έπρεπε να γίνει το μνημόσυνο σ' αυτό το χώρο. Δυστυχώς δεν εισακουστήκαμε και αναμέναμε την επαλήθευση των λόγων του π. Θεολόγου: «**Θα μιλήσει ο Θεός**».

Και σαν να μην έφθαναν τόσα άλλα, η μητρόπολη κυκλοφόρησε μερικές ημέρες πριν από το μνημόσυνο και μία... "**ΤΙΜΗΤΙΚΗ**" ανακοίνωση σε όλα τα Μ.Μ.Ε. που πραγματικά ήταν "**τιμή**" για έναν άγιο επίσκοπο που δεν άναψε γύρω του ψεύτικα φώτα προκειμένου να επικεντρώσει την προσοχή των ανθρώπων στο πρόσωπό του. Δεν αναζήτησε τιμές. Δεν αγωνίστηκε να κοσμήσει το στήθος του με αγορασμένη δόξα. Περπάτησε αθόρυβα με τον ανάλαφρο βηματισμό του οσίου και τη διακριτικότητα του διαδόχου των Αγίων Αποστόλων, προσευχόμενος ταπεινά, ως δούλος του Θεού. Δούλεψε με πιστότητα, ως εργάτης έντιμος στον Θείον Αμπελώνα προχωρώντας με το βλέμμα καρφωμένο στο Θεϊκό πρόσωπο. Με την ακοή δοσμένη στον ανθρώπινο στεναγμό, και με το χέρι απλωμένο στα έργα της αγάπης, χαμογελώντας θεράπευε πληγές...

Τι έλεγε η "**τιμητική**" αυτή ανακοίνωση:

«Μνημόσυνο την Κυριακή του μακαριστού Θεολόγου».

"*Την Κυριακή 28 Ιουλίου, το πρωί, ο Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ιερώνυμος θα λειτουργήσει στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Αχιλλείου Λαρίσης, όπου και θα τελέσει το μνημόσυνο του μακαριστού Μητροπολίτου Λαρίσης και Τυρνάβου κυρού Θεολόγου. Παρακαλούνται οι ευσεβείς χριστιανοί να προσέλθουν ώστε να τιμήσουν τη μνήμη του και να συμπροσευχηθούν για την ανάπαυση της ψυχής του διατελέσαντος Ποιμενάρχου τους".*

Μία μικρή γραμματική ανάλυση της "τιμητικής" επισκοπικής ανακοίνωσης.

"Ο Σεβ/τος... κ. Ιερώνυμος θα λειτουργήσει...": Δεν θα συλλειτουργήσει και με άλλους Ιερείς; Δεν είναι αυτό ανεπίτρεπτο και εγωιστικό; Οι άλλοι τι θα κάνουν;

"Όπου και θα τελέσει το μνημόσυνο...": Οι άλλοι ιερείς, ιερομόναχοι που εκκλήθησαν δεν θα πάρουν μέρος στην ακολουθία του μνημοσύνου; Και πάλι μόνος του;

"... ώστε να τιμήσουν τη μνήμη του....": Αυτός δεν θα τιμήσει την μνήμη; Θα απέχει; Δηλαδή οι χριστιανοί και μόνο θα τιμήσουν τη μνήμη του π. Θεολόγου;

"... και να συμπροσευχηθούν...": Ο ίδιος δεν θα προσευχηθεί; Δηλαδή, τί θα κάνει; Θα παρίσταται τυπικά και εθιμοτυπικά μέσα στο ναό;

"... για την ανάπαυση της ψυχής του διατελέσαντος Ποιμενάρχου τους". Είναι σαν να λέει: ''Σας κάνω τη χάρη, και τελώ το μνημόσυνο του δικού σας Θεολόγου, ενώ για μένα και για άλλους είναι ένας ξένος''!

Πώς να εξηγήσει κανείς το φαινόμενο της πλησμονής των εγκωμιαστικών λόγων του κ. Ιερωνύμου όταν πριν μερικούς μήνες ανέβαζε στο βάθρο της αγιότητας του π. Θεολόγο και τώρα να εκφράζεται τόσο απαξιωτικά και παγερά; Να στέκεται από μακριά για να δικαιολογηθεί μήπως τον επιτιμήσουν που τέλεσε το μνημόσυνο του «**ακοινώνητου**» Θεολόγου; Γι' αυτό λέγει «**να τιμήσουν**», «**να συμπροσευχηθούν**»...

Και τελειώνει: «**του Ποιμενάρχου τους**» δηλαδή ποιμενάρχης κάποιων, μιας ομάδας – φράξιας, γι' αυτούς έκανε το μνημόσυνο;

Η αόρατος παρουσία του αγίου μας προέτρεπε: **"Μην αποκάμνετε γιατί θα μιλήσει ο Θεός".**

Και ο **Θεός μίλησε,** αναγκάζοντας τον κ. Ιερώνυμο, την παραμονή του μνημοσύνου, πριν από τα μεσάνυχτα, να τα παρατήσει όλα και όλους και να φύγει για τη Λαμία με μία "δικαιολογημένη" δικαιολογία.

Μήπως έχουμε και σήμερα (2019) τα ίδια φαινόμενα-ομοιότητες με τα πριν 23 (1996) χρόνια;

« Εις μνημόσυνον αιώνιον εσται δίκαιος « (Ψαλμός 111,24)

Το 23ο ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

(«Ο Θεολόγος ήταν παρών και... μίλησε»)

Είκοσι τρία χρόνια πέρασαν από την οσία κοίμηση του π. Θεολόγου και για πρώτη φορά ο ναός του Αγίου Αχιλλείου μετατράπηκε σε λαοθάλασσα. Μας θύμισε την επιστροφή του σώματος του εξόριστου αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου στην Κωνσταντινούπολη που η Προποντίδα από την κοσμοπλημμύρα έμοιαζε με ξηρά, όπως γράφουν οι ιστορικοί της εποχής εκείνης.

Τον νέο επίσκοπο φαίνεται ότι δεν τον έπεισε η αγιότητα του Θεολόγου, ούτε η έντιμη, ανδροπρεπής και ορθόδοξη πορεία του που εντυπωσίασε παράλληλα με τα πνευματικά του θησαυρίσματα. Το φωτοστέφανο της αξιοσύνης δεν τον μαγνήτισε κι έτσι έχασε την ευκαιρία να είναι ο δεύτερος **Πρόκλος** (διάδοχος του Ιερού Χρυσοστόμου που παρουσίασε στο λαό το θρόνο που κάθονταν οι αρχιεπίσκοποι και σηκώνοντας το τίμιο λείψανό του ψηλά τότε έγινε το ανεπανάληπτο! Σείσθηκαν οι θόλοι του ναού από το «**Πατέρα πάρε ξανά το θρόνο σου**»).

Εδώ ο όσιος Θεολόγος μίλησε! Τη Θεία Λειτουργία και την ακολουθία του μνημοσύνου την τέλεσε αυτός που πραγματικά τον γνώρισε και τον έζησε, ο Ηγούμενος της Κομνηνείου Ιεράς Μονής Αγίου Δημητρίου Στομίου – όπου φιλοξενεί τον τάφο με το ιερό σκήνωμά του – ο Γέροντας Πολύκαρπος με συλλειτουργούντας ιερείς.

Στο τέλος – μετά την τέλεση του μνημοσύνου – μίλησε επάνω στην ευαγγελική περικοπή, με λόγο βαθυστόχαστο, κομψό και μεστό, θεμελιωμένο στη Γραφή και στους Αγίους Πατέρες. Και στη συνέχεια αναφέρθηκε στο μακαριστό όσιο μητροπολίτη Θεολόγο που πριν από 23 χρόνια έφυγε από κοντά μας.

Περιέγραψε εν συντομία την βιοτή του τονίζοντας ότι υπήρξε αληθινός μαχητής, ισοστάσιος των Αγίων Πατέρων, ότι ζούσε την πνευματική ζωή στην ολοκλήρωσή της και ενδυναμωνόταν με την χάρη του Χριστού. Και συνέχισε.

Δεν ήταν επιλεκτικός στην άσκηση των αρετών, ώστε, άλλες μεν να τηρεί, και σε άλλες να είναι χαλαρός. Δεν ήταν ελαστικός εις την πίστιν, δεν ερωτοτροπούσε ούτε με την **μασονία**, ούτε με θέσεις **εκκοσμικευμένες**. Αν θέλουμε να λεγόμαστε πνευματικά παιδιά του, δεν έχουμε παρά να μείνουμε σταθεροί στις αρχές του.

Η μνήμη του θα στέκεται οδηγός μας στην εκκλησιαστική πορεία και θα μας δείχνει τη βιοτή του καλού ποιμένος.

Δεν έγινε επίσκοπος με τη χρήση της κολακείας ή της σιμωνίας. Η πρόσβαση στους επισκοπικούς θρόνους από αυτά τα μονοπάτια ήταν, ίσαμε την άνοδο στο θρόνο των Αθηνών του Αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου, μονόδρομος...

Ο Θεολόγος στον επισκοπικό θρόνο βρέθηκε απρόσμενα και απρόθυμα, γιατί τον ενθρόνισε ο Θεός. Ο Τρίκκης Διονύσιος ομολογεί, ότι ο Θεολόγος είναι ο εκλεκτός του Θεού. Γράφει στο προσωπικό του ημερολόγιο: «**εμείς κάναμε το παν για να αποτρέψουμε την ανάδειξη του Θεολόγου εις Επίσκοπον, επειδή πιστεύαμε πως η κλονισμένη υγεία του δε θα αντέξει σε τέτοια ένταση. Και μας τον επέβαλεν ο Θεός**».

Ο Θεολόγος ήταν και έμεινε φτωχός, και ως πρεσβύτερος και ως Επίσκοπος. Δε σύναξε χρυσό ή άργυρο, δεν περιβλήθηκε τη χλιδή...

Εξάκις ανέφερε ότι ο Θεολόγος είναι Άγιος και το τεκμηρίωσε αγιογραφικά. Ιδιαίτερα τόνισε ότι είναι ο φρουρός του μοναστηριού.

Και τελείωσε: **Μακαριστέ μας γέροντα, να έχουμε όλοι την ευχή σου και την ευλογία σου! Αιωνία σου η μνήμη! Αμήν.**

Στο νάρθηκα του ναού προσφέρθηκαν κόλλυβα και ένα μικρό γεύμα (πιάτο) σε 700 περίπου άτομα, χωρίς να φθάσουν για όλους τους συμπροσευχόμενους.

Λαμπαδάριος